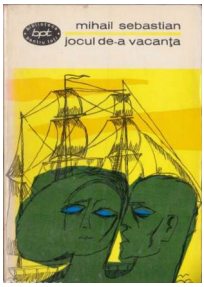
mihail sebastian
jocul de-a vacanţa

MIHAIL SEBASTIAN

Jocul de-a vacanţa

Comedie în trei acte

Cuprins

PERSONAJELE

ACTUL I
- *SCENA I*
- *SCENA II*
- *SCENA III*
- *SCENA IV*
- *SCENA V*
- *SCENA VI*
- *SCENA VII*
- *SCENA VIII*
- *SCENA IX*
- *SCENA X*
- *SCENA XI*
- *SCENA XII*
- *SCENA XIII*
- *SCENA XIV*
- *SCENA XV*
- *SCENA XVI*
- *SCENA XVII*

ACTUL II
- *SCENA I*
- *SCENA II*
- *SCENA III*
- *SCENA IV*
- *SCENA V*
- *SCENA VI*
- *SCENA VII*
- *SCENA VIII*
- *SCENA IX*
- *SCENA X*
- *SCENA XI*
- *SCENA XII*
- *SCENA XIII*
- *SCENA XIV*
- *SCENA XV*
- *SCENA XVI*

SCENA XVII
SCENA XVIII
SCENA XIX

ACTUL III
SCENA I
SCENA II
SCENA III
SCENA IV
SCENA V
SCENA VI
SCENA VII
SCENA VIII
SCENA IX
SCENA X
SCENA XI
SCENA XII

PERSONAJELE

DOMNUL BOGOIU
ŞTEFAN VALERIU
MADAME VINTILĂ
MAIORUL
CORINA
JEFF
AGNEŞ
UN MECANIC
UN CĂLĂTOR
NEVASTA LUI

ACTUL I

Pensiune în munţi. Casă izolată în pădure. Scena reprezintă pe planul II un hol-sufragerie, care se continuă pe planul prim cu o terasă. În fund, coltul din dreapta, o scară de lemn în spirală, ce duce la etaj, unde sunt odăile unora din pensionari. Holul se desparte de terasă prin două mari uşi laterale de sticlă şi printr-un oblon mare cât ambele uşi şi care se închide de sus în jos. În hol, scaune de nuia albă, un divan, o masă. În genere, lucruri simple, clar de o curăţenie extremă. Este un interior pe care l-a mobilat, cu bani puţini, o femeie de gust. Culoare generală, alb şi verde-închis. O impresie totală de odihnă, de simplicitate. La ridicarea cortinei, marele oblon ce desparte terasa de hol este tras până jos, aşa încât holul nici nu se vede. Pe terasă, două şezlonguri deschise, care au fost uitate peste noapte afară. În stânga terasei, bătută în peretele casei (eventual casa poate să fie făcută din bârne, cum se fac vilele la munte), o tablă neagră, tablă de şcoală, cu burete şi cretă. Lângă tablă sunt fixate în perete un barometru şi un termometru. Pe tablă se mai poate citi scris cu creta, scris încă de aseară probabil, dar şters în parte în timpul nopţii, din cauza umezelii, următoarele: „Miercuri 4 august. Presiunea atmosferică: 762 mm. Temperatura: 18 grade. Vânt de la miazănoapte. Nori răzleţi dinspre Hăşmaşul Mare.” În hol, pe o masă de nuiele, un aparat de radio, cu lămpile demontate. În dreapta, pe o etajeră, un telefon manual, de sistem vechi. Scena rămâne câteva clipe goală. Se aude din culise zgomotul unei vaci, care paşte undeva prin apropiere. O sumă de alte mici zgomote casnice, de gospodărie care se deşteaptă; sunet de farfurii şi pahare, o găleată de apă ce se varsă, o fereastră ce se deschide

etc... Nu trebuie să se insiste. Câteva sugestii doar, suficient pentru a da impresia de dimineaţă şi de trezire din somn. Cineva trage în sus, dinăuntru, oblonul. Este domnul Bogoiu. După ce a ridicat până sus oblonul, dă de o parte şi de alta două uşi de sticlă, aşa încât acum holul şi terasa sunt unul în prelungirea celeilalte.

SCENA I

BOGOIU, mai târziu ŞTEFAN

Domnul Bogoiu iese pe terasă. Cu ochii cârpiţi de somn şi puţin buimăcit de soarele care, odată cu ridicarea oblonului, a năvălit în hol. Se opreşte o clipă în mijlocul terasei. Se opreşte o clipă, se uită la cer, întinde o mână, ca şi cum ar încerca să vadă dacă plouă. E îmbrăcat într-un halat de casă, cam scurt, care lasă să i se vadă, ceva mai jos de genunchi, picioarele păroase. Flăcău de vreo cincizeci de ani. Puţin obez, puţin chel. Deşi în halat, poartă guler tare de cauciuc şi o cravată lungă, cu un nod enorm.

BOGOIU (*împiedicându-se de unul din şezlonguri*): Iar... (*Face un zgomot de mirare cu limba lipită de cerul gurii.*) Nteh, nteh, nteh. (*Pipăie pânza şezlongului.*) *Fräulein* Weber! (*Se întoarce spre celălalt şezlong, pe care de asemeni îl pipăie puţin iritat.*) Iar le-a lăsat afară. Agneş!... Ude... Ude leoarcă. (*Se îndreaptă spre tablă, consultând cu mare atenţie barometrul şi termometrul. Şterge cu buretele tot ce e scris pe tablă. Apoi, aplecat, caligrafic, depărtându-se din când în când de tablă, ca să-şi admire caligrafia, scrie, spunând în acelaşi timp cu glas tare:*) Joi, 5 august. Presiunea atmosferică: 763 mm. Senin. Temperatura: 22 grade.

Timp frumos.

(*Ştefan coboară pe scară, în hol, douăzeci şi nouă - treizeci de ani. Este îmbrăcat în trening albastru, bocanci, în cap bască. Sub scară se află rezemat de perete un şezlong strâns. Într-o mână cu şezlongul, în cealaltă mână cu o carte, vine spre terasă. Îşi desface şezlongul, potrivindu-l în plin soare. După aceea aruncă volumul în şezlong*.)

BOGOIU: Te sculaşi?

ŞTEFAN: După cum se vede.

BOGOIU: Bună dimineaţa.

ŞTEFAN: ’Neata.

BOGOIU: Ăsta e şezlongul dumitale?

ŞTEFAN (*afirmativ*): Îhă…

BOGOIU: Care va să zică, îl duseşi aseară înăuntru, în vilă…

ŞTEFAN: Exact.

BOGOIU: Da’ pe astealaltele de ce mi le lăsaşi afară?

ŞTEFAN: Mi-era lene.

BOGOIU: Lene! Ia te uită la ele. (*Arată spre cele două şezlonguri*). Leoarcă. Leoarcă, dom’le. Cade roua aicea, de parcă-i potop. Lene, zici… Da’ lene să ne strici aparatul de colo (*arată spre aparatul de radio*) nu-ţi fuse.

ŞTEFAN (*priveşte surprins, când spre Bogoiu, când spre aparat*): Eu?

BOGOIU: Ba nu. Eu. Zi că eu, că numai’ asta mai lipseşte. Trei ceasuri am stat azi-noapte de-am înşurubat şi deşurubat la el, doar-doar o să cânte. Lemn! Nu vrea şi nu vrea. Se uita biata domnişoară Corina la el, de-ţi făcea milă. Zicea că are nu-ş’ ce să asculte de la Stuttgart. Nu zău (*se îndreaptă spre măsuţa din stânga, pe care se afla aparatul, şi ia în fiecare mână câte o lampă, întinzându-le declamator*.), ce-i fi având dumneata cu nenorocitul ăsta de radio?

ŞTEFAN: Domnul meu, la asemenea calomnii nu răspund.

(*Se pregăteşte să iasă în stânga*.)

BOGOIU: Calomnii? (*Ridică mâna dreaptă, în care ţine unul din becurile demontate*.) Asta numeşti dumneata calomnie? Şi asta? Şi asta? (*Întoarce de câteva ori butonul aparatului*.)

ŞTEFAN (*iese din scenă, dar în trecere se opreşte o clipă în faţa tablei lui Bogoiu. Zâmbeşte, şi pe urmă, fără grabă, cu oarecare lene — lene pe care de altfel în toate mişcările lui — ia buretele şi şterge tot, după care iese agale*.)

SCENA II

BOGOIU, MADAME VINTILĂ

Mişcare în pensiune, care se deşteaptă din ce în ce mai mult. Rumoare de dimineaţă, uşi care se deschid, voci care se aud strigând din diverse odăi: „Agneş! Agneş! Agneş! Apă! Agneş, unde mi-ai pus şervetul? Madame Vintilă coboară pe scară grăbită şi se îndreaptă spre etajera pe care, în afară de telefon, se mai află un teanc de ziare şi scrisori deschise. E o femeie tânără, de cel mult treizeci de ani, destul de frumoasă, dar cu anumită vulgaritate, care în nici un caz nu trebuie exagerată.

MADAME VINTILĂ (*către Bogoiu, care a rămas lângă aparatul de radio, examinându-l izolat*): A venit?

BOGOIU: Cine? Agneş?

MADAME VINTILĂ: Ei, Agneş? De Agneş ne arde nouă? Poşta. Scrisorile. (*Caută nervoasă printre hârtii*.)

BOGOIU: Păi n-avea când, *madame* Vintilă. N-avea când. Nici de opt nu s-a făcut, şi autobuzul trece la nouă.

MADAME VINTILĂ: Nu ştiu când trece autobuzul, da’ eu una ştiu: că nu mai rabd. Uite, azi e a cincea zi de când n-a mai venit nicio scrisoare în pensiunea asta

blestemată.

BOGOIU: Ssst! Să nu te audă *Fräulein* Weber.

MADAME VINTILĂ: Ba să mă audă. Unde e, să mă audă? *Fräulein* Weber!... Şi telefonul ăsta... (*Învârteşte cu necaz manivela telefonului.*)

BOGOIU: Nu-l zgâlţâi, că-i faci mai rău. Eu cred că de asta s-a stricat. S-a speriat, săracul. Prea v-aţi răstit la el.

MADAME VINTILĂ *(puţin îmbunată):* Da' la radio cine s-a răstit?

BOGOIU *(oarecum jenat că a fost surprins cu un bec de radio în mână)*: Ei, cu asta e altă poveste. Ştiu eu... (*Priveşte cu subînţeles spre partea pe unde a ieşit Ştefan.*)

SCENA III

Aceiaşi, MAIORUL

CORINA (*se aude de undeva de sus, din odaia ei, vocea Corinei*): Agneş! Agneş!

(Prin uşa din stânga, jos, intră Maiorul.)

MAIORUL: A venit?

BOGOIU: Cine? Agneş?

MAIORUL: Ce Agneş, nene?! Agneş! Ziarul. A venit? *(Se îndreaptă şi el spre etajera telefonului şi caută în vraful de jurnale, citându-le, cu glas tare, data:)* 28 iulie, 23 iulie, 25 iulie. Numai vechituri. De cinci zile, nicio gazetă. Eu, unul, nu mai pot. Dacă mai ţine mult aşa, ne tâmpim cu toţii. Să nu ştii tu ce se petrece în lume... Poate-i război, domnule... Poate a căzut guvernul...

BOCOIU: Ei şi? Ţi-e că n-o să cadă fără dumneata?

MAIORUL: Lasă gluma, domnule. Lasă gluma, că nu-i timp de glumă. E serios. Dacă nu primesc nici azi gazeta, eu am terminat. Plec. Asta-i viaţă? Gazetă nu, radio nu...

MADAME VINTILĂ: Scrisori nu, telefon nu...

MAIORUL: Stai toată ziua cu ochii în zare şi-ţi vine să strigi într-acolo, spre Bucureşti: „Hei, mă! Răspunde, mă! N-auzi, mă?”

MADAME VINTILĂ: N-aude. N-aude nimeni, nu răspunde nimeni. Nici ţipenie de om. Parc-am fi undeva la capătul pământului. Naufragiaţi. Pierduţi.

MAIORUL *(obidit):* Of!

MADAME VINTILĂ: Unde suntem? Pe ce insulă? Pe ce continent? Unde?

SCENA IV

Aceiaşi, CORINA

Corina a apărut sus pe scară. Foarte tânără, mai tânără chiar decât cei douăzeci şi cinci de ani pe care îi are. E într-o pijama de casă, pe care şi-o încheie, în timp ce coboară scara. A prins ultima replică a lui Madame Vintilă şi îi răspunde.

CORINA: Aici! Trei sute patruzeci şi doi de kilometri de la Bucureşti, treizeci şi şase de kilometri de la Gheorghieni. Altitudine: una mie două sute optzeci şi cinci metri deasupra mării. (*Între timp a ajuns jos, în hol.*) Bună dimineaţa. Da ce-i asta? Nu răspunde nimeni! Am spus bună dimineaţa.

MADAME VINTILĂ, MAIORUL, BOGOIU (*răspund toţi deodată, dar fără prea mare chef):* Bună dimineaţa.

CORINA: A, nu aşa. Nu-mi place deloc. Mai tare. Nu vă e ruşine de soarele ăsta? Mai tare, pentru Dumnezeu! Hai, curaj: bună dimineaţa!... Nu vreţi. Păcat. Aveam să vă dau o veste bună, dar n-o meritaţi. Prea sunteţi lugubri.

MAIORUL: O veste?

MADAME VINTILĂ: Bună?

BOGOIU: O veste bună?

(Au venit toţi trei spre ea, viu interesaţi)

CORINA *(tace o secundă, lăsându-i cu răsuflarea suspendată):* Bună dimineaţa.

MADAME VINTILĂ, MAIORUL, BOGOIU (*răspund toţi trei, de astă dată mai deschis, mai vioi, cu nerăbdare):* Bună dimineaţa.

CORINA: Aşa mai merge. Ei bine, aflaţi că în curând, peste jumătate de oră – azi dimineaţă în orice caz – telefonul nostru va funcţiona.

MAIORUL, MADAME VINTILĂ *(aproape în acelaşi timp, dar auzindu-se replica fiecăruia)*: Nu se poate! Nu-i adevărat!

BOGOIU: Serios?

CORINA: Se poate, e adevărat şi e serios. Aştept un mecanic de la Gheorghieni. Un om de la telefoane. Trebuie să vie cu autobuzul de nouă.

MADAME VINTILĂ: De unde ştii?

CORINA: Pentru că l-am chemat eu. Ieri, după prânz, în timp ce dumneavoastră v-aţi dus cu maiorul la pescuit… Ai prins ceva, domnule maior?

MAIORUL *(cap dezolat, mâinile deschise, cu un gest de fatalitate).*

BOGOIU *(cu o perfidie bonomă):* Îl insulţi.

MAIORUL *(către Bogoiu):* Dumneata să taci!

CORINA *(către Maior):* Iartă-mă, n-am vrut să te supăr. Prin urmare, în timp ce dumneavoastră eraţi la pescuit…

BOGOIU: Vorba vine la pescuit.

MAIORUL: Nu mai taci, domnule?

BOGOIU: Ba tac, da’ mai întâi să spui dumneatale, cu mâna pe conştiinţă, câţi peşti ai prins de când eşti aici? *(Maiorul tace încurcat.)* Buuun. Va să zică ai prins… câţi ai zis. Păi asta se cheamă pescuit, nene? Prinde şi dumneata ceva. Nu zic mare lucru. Nu cer un rechin. Prinde colo un obleţ, ca să fie. Un cap de obleţ, o coadă

de obleţ. Un solz, domnule, un solz. Prinde-l şi atunci mă închin. Te fotografiez. Pe onoarea mea! Când te-oi vedea cu obleţul în undită, te fotografiez. Uite, aparatul e aici. *(Arată spre un aparat fotografic, care atârnă într-un cui sau e undeva pe-o etajeră.)* Pe dumneatale te aşteaptă.

MAIORUL *(către Corina):* Duduie, spune-i să tacă. Spune-i să tacă, fiindcă altfel nu ştiu ce se-ntâmplă. Eu când mă înfurii…

CORINA *(îl ia de braţ pe Maior şi continuă să povestească, îmbunându-l):* Prin urmare, în timp ce dumneavoastră eraţi… la lac, eu i-am luat pe Jeff — dar unde-i Jeff? Nu l-aţi văzut pe Jeff? Jeeff! Jeff! Să ştiţi că doarme. La ora asta. Nu-i e ruşine… Mare leneş băiatul ăsta! Nu-i de mirare că a rămas corigent. Jeff!

MADAME VINTILĂ *(iritată):* Da’ mai lasă-l odată pe Jeff ăsta. Vine el, n-ai grijă. E umbra dumitale.

CORINA: De ce eşti rea? E prietenul meu, e pajul meu.

MADAME VINTILĂ: Fie şi paj — dacă vrei — dar spune odată ce e cu telefonul.

CORINA: Ieri după masă, m-am dus cu Jeff pe şosea şi am oprit o maşină.

BOGOIU şi MAIORUL *(deodată):* O maşină?

CORINA: Da. Închipuiţi-vă, o maşină! Mă mir şi eu ce căuta pe aici. Rătăcise drumul poate. Mergea spre Gheorghieni. Am oprit-o şi am vorbit cu un domn de la volan.

MADAME VINTILĂ: Tânăr?

CORINA: Nu mă-ntrerupeţi. Un domn. I-am spus: „Domnule, salvează-ne. Suntem un grup de oameni pierduţi în mijlocul pădurii. Ni s-a stricat telefonul. Dumneata tot treci prin Gheorghieni. Opreşte un minut la Oficiul telefonic şi spune să ne trimită cu autobuzul de mâine dimineaţă un mecanic la vila Weber.”

MADAME VINTILĂ: Şi?

CORINA: Şi nimic. A salutat, i-am mulţumit şi s-a dus.

MADAME VINTILĂ: Şi crezi că vine?
CORINA: Mecanicul? Sigur. Nu se poate să nu vie.
BOGOIU: Mă rog, dumneavoastră nu vi se pare ciudat?
TOŢI TREI: Ce?
BOGOIU: Suspect?
TOŢI TREI: Ce?
BOGOIU: *Madame* Vintilă, de când n-ai mai primit scrisori?
MADAME VINTILĂ: Ultima a fost... duminică parcă. Da. Duminică.
BOGOIU *(precizând):* Duminică, întâi de august. Buun. Şi dumneatale, maiorule, de când n-ai mai avut jurnale?
MAIORUL: Păi să ne uităm. *(Caută prin vraful de jurnale.)* Ăsta a fost ultimul. Duminică 1 august..
BOGOIU: Perfect. Radioul când s-a stricat? *(Către Corina:)* Când l-ai ascultat dumneata ultima oară?
CORINA: Cred că... sâmbătă seara.
BOGOIU: Şi duminică la prânz...
MAIORUL: Nu mai mergea.
BOGOIU: Întocmai. Nu mai mergea. Dar telefonul? De când nu mai avem telefon?
TOŢI TREI *(într-adevăr surprinşi de coincidenţe):* De...
BOGOIU *(triumfător):* De duminică. Ei?
MAIORUL: Ce „ei?
BOGOIU: Cum, dom'le, asta-i puţin? Nu-nţelegeţi? Păi sare-n ochi.
TOŢI *(îl privesc miraţi, aşteptând dezlegarea).*
BOGOIU: Ce s-a întâmplat duminică aici? *(Nu răspunde nimeni.)* Cine a venit duminică în pensiunea Weber? *(Iar nu răspunde nimeni.)* Nu ştiţi. Să vă spun eu: a venit domnul Ştefan Valeriu.
CORINA: Şi vrei să, spui...
BOGOIU: Nu vreau să spun. Sunt sigur. Asta e.
MADAME VINTILĂ: Nu m-aş mira; nesuferit cum e...
MAIORUL: În fond, ce susţii dumneata?
BOGOIU: Eu nu susţin. Simt. Simt că el e. Îmi spune inima că e el. Nu ştiu de ce, nu ştiu cum, probe n-am, dar îmi

spune inima. Şi pe urmă, un lucru e limpede. Pân-a venit ăsta, toate mergeau strună-n pensiunea Weber. Scrisori aveam, ziare aveam, radioul cânta, telefonul era bun-zdravăn. De cum a venit el, toate s-au întors pe dos; scrisori nu mai sunt, ziare nu mai sosesc, telefonul nu mai umblă, radioul a amuţit. Ba de două zile, dacă aţi băgat de seamă, nici autobuzul nu se mai opreşte aici.

MAIORUL: Dacă am băgat de seamă? Sufletul mi-a ieşit ieri dimineaţă, alergând după el. „Opreşte, dom'le, opreşte!" strigam eu. Aş! Nici gând. Alerga cu o sută de kilometri pe oră.

CORINA: Probabil că nu avea de ce să oprească. N-or fi fost călători. N-o fi avut poştă.

BOGOIU: Da'nainte vreme cum oprea? Avea călători, n-avea călători, avea poştă, n-avea poştă, el oprea. Uite-aşa, ca să-l vedem şi noi.

SCENA V

Aceiaşi, JEFF

Se aude vocea lui Jeli, din culise, stângă: „Duduie Corina! Duduie Corina!"

MADAME VINTILĂ *(către Corina):* „Pajul" dumitale!

(Intră Jeff. Şaisprezece-şaptesprezece ani. Vizibil adolescent. Costum sportiv deschis. Poartă pe umăr un stâlp de lemn, cu o tablă tot de lemn, pe care stă scris: Pension Weber. Penszio Weber.)

JEFF: *Jóreggelt kivánok!* Bună dimineaţa.

CORINA: Unde umbli, Jeff, aşa de dimineaţă? Eu credeam că mai dormi.

JEFF: Să dorm? Glumiţi, domnişoară Corina. Eram de santinelă.

CORINA: Cum de santinelă? Şi ce e parul acesta pe care-l porţi după tine?

JEFF: E descoperirea mea. *(Tace un moment, pentru a-şi pregăti efectul. A împlântat marţial parul în pământ şi-l prezintă ca pe un trofeu.)* Acum ştiu de ce nu se mai opreşte autobuzul la pensiunea Weber.

MAIORUL: Autobuzul?

MADAME VINTILĂ: Ce vrei să zici?

JEFF: E simplu. De câteva zile firma pensiunii — ştiţi firma de jos, de pe şosea — dispare la fiecare dimineaţă. Dispare pe la opt-nouă, înainte de trecerea autobuzului, şi pe urmă, după ce-a trecut apare la loc.

CORINA: Nu vorbi copilării, Jeff.

MAIORUL: O fi vreo stafie.

JEFF: Nu vorbesc copilării, domnişoară Corina, şi nu e nicio stafie, domnule maior. E un domn. Îl cunoaşteţi foarte bine. E domnul Ştefan Valeriu.

MADAME VINTILĂ: Tot el, frate?

BOGOIU: Nu v-am spus eu?

CORINA: Faci glume proaste, Jeff.

JEFF: Zău că nu e glumă, domnişoară Corina. *(Cu timiditate, încet, numai către ea:)* Ştiţi bine că n-aş îndrăzni să glumesc cu dumneavoastră. *(Tare, către toţi:)* E el. Am bănuit de ieri, de alaltăieri, dar n-am vrut să spun nimic, pentru că nu eram încă sigur. De două zile îl pândesc de la fereastra mea când pleacă dimineaţa pe munte. Şi azi-dimineaţă a plecat. Nu s-a întors încă?

BOGOIU: Acu trebuie să pice.

JEFF: Îl urmăream de la fereastra mea, dar de acolo nu se prea vede bine, din cauza brazilor. Azi dimineaţă am vrut să mă conving. Am ieşit cel dintâi din pensiune — nici dumneata nu te sculaseşi, domnule Bogoiu — am ieşit prin bucătărie, ca să nu mă simtă nimeni, şi m-am dus jos la pod. M-am ascuns acolo bine şi am aşteptat până a venit. Vă spun că e el.

MADAME VINTILĂ: Dar de ce-o fi făcând toate astea?

JEFF: Nu ştiu. Probabil ca să nu se mai oprească autobuzul. O fi având motivele lui. Dacă nu e firma pe şosea, şoferul nici nu ştie unde să oprească. De jos, pensiunea nu se vede deloc. E pierdută toată între brazi.

MAIORUL: Şi de ce n-ai bătut firma la loc? Acu trece autobuzul şi iar rămânem mofluzi.

JEFF: Am încercat s-o bat, dar singur mi-era greu. Nu veniţi să-mi ajutaţi?

BOGOIU: Dacă vă duceţi, grăbiţi-vă, că mult nu mai e. *(Se aude de departe, de pe şosea, zgomotul şi claxonul unui automobil, care se apropie.)* Na! Ce vă spusei eu?

MADAME VINTILĂ: Vai de mine! Scrisorile mele! *(Aleargă spre stânga alarmată, strigând spre autobuzul ce trece undeva departe în culise:)* Aaaa! Aaaa!

JEFF: Haide repede, domnule maior, poate-l mai prindem. *(Strigă şi el:)* Aaaa! Aaaa!

MAIORUL: Jurnalul meu! Să ştiţi că iar îl pierd. Opriţi-l, nu-l lăsaţi!

(Se aud mereu sunetele de claxon ale automobilului. Madame Vintilă, Jeff şi Maiorul ies, alergând prin stânga.)

SCENA VI

CORINA, BOGOIU

BOGOIU: Ei, duduie, văzuşi? Îţi place?

CORINA: Nu înţeleg nimic.

BOGOIU: Nici eu nu înţeleg. Dar un lucru e limpede Valeriu ăsta e o canalie.

CORINA: Exagerezi.

BOGOIU: Exagerez? Păi, ca să nu mergem mai departe, te întreb eu: ce are el cu mine? Stai, stai să vezi... *(Se îndreaptă aproape cu teamă spre tabla din stânga şi*

observă că i-a fost şters tot ce scrisese el pe tablă.) Sigur! Iar a şters. Eu scriu, el şterge. Eu scriu, el şterge. *(Cu disperare:)* O să mă-nnebunească. O să mă scoată din sărite. Să ştii că eu nu răspund dacă s-o-ntâmpla o nenorocire.

CORINA: Vrei să-l omori?

BOGOIU: Nu ştiu. Poate şi asta. Da, da, poate şi asta. Să i-o spui. Îţi dau voie să i-o spui. Te autorizez să i-o spui.

CORINA: De ce nu i-o spui singur?

BOGOIU: Să-mi pun eu mintea cu el? *(În timpul ultimelor patru replici, Bogoiu a luat creta şi a început să scrie din nou pe tablă: Joi, 5 august. Presiunea atmosferică: 767 mm. Temperatura... Dar în momentul acesta i se rupe creta şi, dezolat, renunţă, pentru a se apropia de Corina.)* Nu zău, domnişoară Corina, ce o fi având cu mine? Supăr eu pe careva? De ce nu mă lasă să-mi văd liniştit de ocupaţiile mele?

CORINA: Nu ştiu, domnule Bogoiu. N-am vorbit niciodată cu el şi nici nu mă interesează. Ai dreptate. E un tip urâcios. Dar şi dumneata... Ce e gustul ăsta să scrii mereu pe tablă cât e ceasul, de unde bate vântul, cât arată termometrul?

BOGOIU *(încurcat):* Ei... e o plăcere a mea. Strică? Un obicei vechi. Uite, la minister, la Bucureşti când viu dimineaţa, primul lucru pe care-l fac e să scriu pe o tablă ca asta: 20 octombrie sau 5 decembrie, sau 7 martie. Ninge, sau plouă, sau e soare, după cum se-ntâmplă.

CORINA: Curioasă manie...

BOGOIU: Curioasă, duduie, dar blândă. Cinci oameni suntem în birou — şi nu se supără niciunul. Mă lasă. El de ce nu mă lasă? *(După o secundă de tăcere, tainic:)* Şi să ştii că nici nu e o manie. E o pasiune. Domnişoară! *(Îi vorbeşte cu solemnitate:)* Dumneata ştii unde sunt eu acum?

CORINA *(neînţelegând ce vrea să spună):* Cred că la

pensiunea Weber.

BOGOIU *(face semn din cap că nu, apoi se apropie de ea, priveşte de jur-împrejur, ca să se asigure că nu ascultă nimeni, şi-i spune foarte confidenţial, ca şi cum i-ar destăinui un mare secret):* Sunt în Oceanul Pacific.

CORINA *(nu înţelege nimic. Nu ştie ce atitudine să ia. E puţin îngrijorată, dar nu vrea să pară prea mult. Surâde cu jumătate surâs, ca de o glumă.)*

BOGOIU *(continuă cu foarte multă convingere):* În Pacific. La Singapor, 126 grade longitudine, 0,10 grade latitudine nordică. Am ancorat de cinci zile şi aştept. Nu ştiu când o să ridic ancora. Miroase a ciclon… *(Se uită la cer, adulmecă aerul).* Acuma, în august, e foarte primejdios…

CORINA *(cu stupoare):* Domnule Bogoiu, dumneata glumeşti?…

BOGOIU: Deloc. Navighez. Da, da, navighez. Vezi tabla asta? E jurnalul meu de bord. În fiecare zi, în fiecare dimineaţă, notez temperatura, vânturile, presiunea atmosferică… Umblu cu busola în buzunar şi, oriunde aş fi, eu caut nordul. Aicea ştii unde e? Uite-l colo! *(Arată cu degetul în zare, dincolo de rampă.)* Îl vezi?

CORINA *(îl priveşte lung, fără să-şi fi revenit complet):* Ciudat om eşti dumneata, domnule Bogoiu! Nu mi-aş fi închipuit.

BOGOIU: Nimeni nu-şi închipuie, domnişoară. Din fericire. Altfel n-ar mai fi chip de trăit. Bunăoară la minister… Ştii dumneata câţi ţipă la mine? Bogoiu, unde-i dosaru’ cutare? Bogoiu-n sus, Bogoiu-n jos. Ei ţipă şi eu tac. De unde să ştie ei că, în timp ce caută dosarul care s-a pierdut, eu sunt în insulele Azore?

CORINA: Călătoreşti mult…

BOGOIU: Tot timpul. O iau prin Mediterana, dau în Atlantic, trec în Pacific. Numa-n Oceanul Îngheţat de Nord n-am fost încă.

CORINA: De ce?

BOGOIU: Ei, e greu. Frig, furtuni… Şi nici n-am echipaj ca lumea. Dar odată şi odată o să mă duc şi p-acolo. Aştept condiţii atmosferice.

CORINA: Te interesează condiţiile atmosferice?

BOGOIU: Ei, ştii că-mi placi? Auzi vorbă… Cum n-o să mă intereseze? Păi asta-i principalul. Nu plec niciodată orbeşte la drum. Îmi iau mai întâi toate măsurile. Am un prieten la Institutul meteorologic, ştii, casa aia galbenă, cu un etaj, din Calea Dorobanţi, la numărul 1. În fiecare zi la prânz, când ies de la minister, mă urc în autobuz, drept acolo mă duc… Mă aşteaptă în poartă. Băiat de treabă.

CORINA: E şi el marinar?

BOGOIU: Nu. E astronom. Da' lucrează la Institutul meteorologic. E la arhivă. Mâncăm împreună la acelaşi birt. Ei acolo, la institut, ştiu tot ce se-ntâmplă pe tot pământul. Cum bate vântul, cum vin norii, cum se mişcă stelele… Cum plouă pe Mediterană, ei au şi aflat. Când se apropie ciclonul în Pacific, când vine hula în Atlantic, când se înseninează pe oceanul Indian… De la prietenul acesta aflu eu în fiecare zi tot ce-mi trebuie. Cum e azi la prânz, el îmi dă situaţia, şi până mâine la prânz sunt liniştit. Rar se întâmplă să mă prindă pe mine furtuna în larg… Dar ce-i cu dumneatale? Ai rămas pe gânduri…

CORINA: Nuu… Te ascultam. *(Tace o secundă şi apoi brusc:)* Cunoşti bine Mediterana?

BOGOIU: Auzi, colo, dacă o cunosc?! Ca pe buzunarul meu.

CORINA: Ştii unde vine Civita Vecchia?

BOGOIU: Ei bravo, mi-ai plăcut! Cum să nu ştiu? *(Îi arată cu mâna pe o hartă imaginară.)* Păi, uite, aicea e Genova, aicea Neapole, şi între ele două, la cotitură, e Civita Vecchia.

CORINA *(a urmărit degetul lui şi acum a rămas gânditoare, privind mereu spre punctul unde „este”*

Civita Vecchia).

BOGOIU *(cu discreţie, ca şi cum n-ar voi s-o trezească dintr-un somn):* Domnişoară Corina... Mi se pare că şi dumneata navighezi...

CORINA *(tace uşor semn din cap că da).*

BOGOIU: Şi... nu navighezi singură...

CORINA *(dă din cap că nu).*

BOGOIU: Eşti cu un domn... cu un prieten... *(Surâde cu subînţeles.)* Dar nu trebuie să fii necăjită. Ştii, pe Mediterană, şi mai ales aici, pe lângă coastă... Nu sunt furtuni.

CORINA: Păcat că nu sunt. Ar merita să fie.

BOGOIU: Îl iubeşti... Dumneatale îl iubeşti şi el se plimbă pe mare. Şi nici nu-ţi scrie...

CORINA: Cum ai zis? Pe cine iubesc şi cine nu-mi scrie? Da' ştii că ai fantezie dumneata? De unde mi-ai scos toate astea? Mai bine... *(e încurcată, vrea să schimbe vorba)* mai bine te-ai duce să te îmbraci. Ia te uită în ce hal eşti! Aproape gol.

BROGOIU *(subită pudoare):* Asta aşa e. Zău. Mă duc, să ştii că mă duc. E şi târziu. Acu trebuie să mergem la scăldat. *(Se îndreaptă spre uşa din fund, stânga. După câţiva paşi, se opreşte, se întoarce.)* Domnişoara Corina... să nu mă spui... cu Singaporul, cu Oceanul Pacific... Zău, să nu mă spui, or să râdă de mine...

CORINA: Fii liniştit, domnule Bogoiu. Suntem prieteni.

(Bogoiu iese. Corina rămâne singură în scenă, vag gânditoare, cu un zâmbet nedecis. Se apropie de şezlongul lui Ştefan, de care se reazemă o clipă. Zăreşte cartea pe care el o lăsase acolo, o ia în mână, o răsfoieşte, cu acelaşi surâs ce flutură fără direcţie. Se aşază pe şezlong.)

SCENA VII

CORINA, MADAME VINTILĂ, mai târziu MAIORUL, JEFF

MADAME VINTILĂ *(cu un ţipăt alarmant):* Nu. *(Corina sare speriată în picioare.)* Pentru Dumnezeu, ce era să faci? E scaunul lui.

CORINA *(care încă nu şi-a revenit):* Al cui?

MADAME VINTILĂ: Al lui Ştefan Valeriu.

CORINA: Şi de asta trebuie să strigi aşa? M-ai speriat.

MADAME VINTILĂ: În loc să-mi fii recunoscătoare, îmi faci reproşuri. Nici nu ştii de la ce te-am salvat. Omul ăsta e în stare de orice.

CORINA: De exemplu, e în stare să mă împuşte pentru că m-am aşezat un moment pe şezlongul lui.

MADAME VINTILĂ: Nu. Dar de exemplu e în stare să-ţi facă ce mi-a făcut mie ieri. N-ai decât să-l întrebi pe maior, că era de faţă. Eram după masă şi o rugasem pe Agneş să-mi dea cafeaua aici pe terasă. M-am întins pe şezlong, fără să bag de seamă că era al lui. Domnul s-a apropiat de mine şi, fără să clipească, s-a uitat drept în ochii mei: „Doamnă, scaunul acesta îmi aparţine”. Îţi jur, aşa mi-a spus: „Îmi aparţine”. Un moment, nici n-am înţeles ce vrea. Dar el a continuat foarte calm: „Vă rog să vă ridicaţi”. Mi s-a urcat atunci tot sângele în obraz. Îmi venea să plâng, să ţip.

CORINA: Şi ce-ai făcut?

MADAME VINTILĂ: Ce era să fac? M-am sculat. Eu m-am sculat şi el s-a aşezat în locul meu. Ah, dacă n-a fost bărbatul meu aici, i-ar fi arătat lui.

CORINA: Şi maiorul n-a zis nimic?

MADAME VINTILĂ Nimic.

CORINA *(către Maior, care tocmai intră prin stânga, împreună cu Jeff):* N-ai zis nimic, domnule maior?

MAIORUL: Când?

CORINA: Ieri, când domnul Ştefan Valeriu a sculat-o pe *madame* Vintilă de pe scaun.

MAIORUL: Păi ce era să zic?

CORINA: Frumos, domnule maior, foarte frumos. Ce fel de cavaler eşti dumneata? Ce fel de militar eşti dumneata?

MAIORUL: În retragere, duduie.

CORINA: A, aşa da… Şi tu, Jeff?

JEFF: Eu nu eram aici.

CORINA: Felicitările mele, domnilor. Unul e în retragere, altul nu e aici şi al treilea este… în Oceanul Pacific.

MAIORUL: Unde? Ce vrei să spui?

CORINA: Nimic. Vreau să spun că sunteţi trei bărbaţi în pensiune, şi din trei, nu e unul în stare să ia apărarea unei femei. Nu crâcneşte nimeni când trece domnul Ştefan Valeriu. V-a pus pe toţi la respect. Dă-mi o hârtie albă, Jeff. Un carton…

JEFF: Ce vreţi să faceţi, domnişoara?.

CORINA: O să vezi… Nu asta. E prea subţire *(Caută singură în vraful de ziare şi hârtie de pe măsuţă şi găseşte un carton gros.)* Ăsta. Un creion ai?

JEFF *(îi dă un creion)*.

CORINA (scrie cu litere mari şi, pe măsură ce scrie, rosteşte cuvintele): Ocupat. Ocupé. Ocupato. Besetzt. Cum s-o fi zicând pe englezeşte ocupat?

JEFF: *Reserved*.

CORINA: Şi cum se scrie

JEFF: *Reserved*.

CORINA: Buuun. Acum daţi-mi o sfoară.

MAIORUL *(care e lângă radio, ia de acolo un capăt de sfoară şi i-l întinde):* Asta e bună?

CORINA: Fie şi asta! Vă place? Să poftească, înfumuratu'! *(Face o gaură în carton, trece sfoara prin gaură, se apropie de şezlong şi leagă cartonul de spetează, ca pe un aviz.)* Aşa. *(Se instalează în şezlong, cu aerul cuiva care aşteaptă lupta.)*

SCENA VIII

Aceiaşi, BOGOIU

Bogoiu intră prin uşa din fund, stânga. E de astă dată îmbrăcat: guler tare, cravata — ca şi înainte, costum ceremonios, ca şi cum s-ar duce la minister.

BOGOIU *(cu o izbucnire ca a lui madame Vintilă, la începutul scenei precedente):* Nu!
CORINA: Altul.
BOGOIU *(se precipită spre Corina, de parcă ar vrea s-o salveze de la înec):* Nu glumi, domnişoară Corina. Nu-i de glumă. E foarte serios. Ăsta-i scaunul lui.
CORINA: Al cui al „lui”?
BOGOIU: Al lui Valeriu.
CORINA: Ei şi?
BOGOIU: Ei şi? Ei şi? O să vezi dumneata „ei şi”, când o veni el. A spus lui Fräulein Weber că pe care-l găseşte pe şezlongul lui, mai mult nu-i trebuie.
CORINA: Nu-i nimic. Îl aştept. Să vie.
BOGOIU: Uite-l.

SCENA IX

Aceiaşi, ŞTEFAN

La intrarea lui Ştefan, Corina a sărit brusc în picioare, cu o neaşteptată tresărire de panică... Pe urmă rămâne lângă şezlong, stânjenită. De altfel, toţi au încremenit aşa cum erau şi-l privesc cu ostilitate, încurcaţi. El vine de pe munte. Puţin mai prăfuit decât era în prima scenă, la plecare. În mână poartă un buchet de flori, culese probabil în timpul plimbării. Aceeaşi mişcare leneşă, fără grabă, plină de nepăsare. Păşeşte domol şi nu vede pe

nimeni, în faţa şezlongului se opreşte şi dă cu ochii de „avizul” Corinei. Îl citeşte fără surpriză, fără schimbare de expresie. Cum Jeff a rămas cu creionul în mână, i se adresează.

ŞTEFAN *(către Jeff):* Dă-mi creionul!

JEFF *(surprins, i-l întinde maşinal, căci nu se aştepta la asta şi e foarte intimidat).*

ŞTEFAN *(ia creionul în mână şi corectează): Occupé* se scrie cu doi de „c” Măcar atâta lucru puteaţi să ştiţi. *(A îndreptat cuvântul şi pune la loc „avizul”. Creionul îl dă înapoi lui Jeff, care, cu aceeaşi mişcare maşinală, îl primeşte.)* Dumneata mai ales, care eşti băiat de liceu. E adevărat că eşti şi corigent... *(Dă să intre în hol, observă însă tabla neagră, pe care Bogoiu a scris din nou câteva cuvinte. Se apropie de tablă şi şterge totul cu buretele. Apoi intră în hol. Pune florile într-un vas care se află pe masă. Le aşază cu băgare de seamă. În urmă, urcă pe scena din fund până sus, spre camera lui şi iese din scenă. În tot timpul, ceilalţi l-au urmărit cu privirea, pas cu pas, cu o stupoare crescândă.)*

SCENA X

Aceiaşi, fără ŞTEPAN, mai târziu AGNEŞ

Moment de jenă. Au rămas cu toţii într-o atitudine încordată, din care nu ştiu cum să iasă. Parcă le e ruşine să se privească unul pe altul

BOGOIU *(tuşeşte fără succes. Ar vrea să producă o destindere, să schimbe cu totul vorba):* Mie mi-e foame. *(Nu răspunde nimeni.)* Zău că mi-e foame. Agneş! Agneş! *(Agneş intră prin fund, dreaptă, cu o tavă cu ceşti de cafea. Tânără unguroaică, mai mult copilă decât proastă.)*

MADAME VINTILĂ: Unde ai fost Agneş, până acum? De un ceas te strigăm.

AGNEŞ: Focut curat.

MAIORUL: Şi nu puteai să ne aduci până acum cafeaua? Tu „focut curat”, şi noi murim de foame.

AGNEŞ: N-o fost gata cafe. *(Pune tava cu ceşti pe masa din hol şi apoi iese. Madame Vintilă, Maiorul şi Bogoiu iau fiecare câte o ceaşcă, se aşază pe divan, pe scaun. Rămân pe terasă Corina şi Jeff, acesta pironit în atitudinea dinainte.)*

CORINA *(se apropie de Jeff):* Tu nu mănânci?

JEFF *(vibrant, cu lacrimi, pe care abia izbuteşte să le reţină):* Aţi auzit ce mi-a spus?

CORINA: Lasă, Jeff. E o prostie. Hai să mănânci.

JEFF: Asta n-am să i-o iert.

CORINA: Lasă, Jeff. Nu e nimic grav. Trece. Du-te şi mănâncă. *(Cu o severitate de soră mai mare, dar şi de puţină cochetărie:)* Jeff, du-te şi mănâncă.

JEFF *(o ascultă).*

BOGOIU: Şi mai repede, tânere, că e târziu. Nu mai mergem astăzi la scăldat? Dacă ne mai dichisim mult, ne-apucă douăsprezece. Agneş, adu costumele de baie.

MAIORUL: N-aţi văzut undiţa mea?

CORINA: Domnule maior, ai uitat să-mi spui: ce s-a întâmplat cu autobuzul?

(Maiorul, care e în căutarea unditei lui, nu răspunde. Bogoiu se furişează pe terasă, se apropie de tabla lui şi scrie din nou: Joi, 5 august. Presiunea atmosferică: 763 mm. Senin. Temperatura: 22 grade. La întrebarea Corinei răspunde madame Vintilă.)

MADAME VINTILĂ: Ce să se-ntâmple? Ca de obicei. Nici gând să se oprească. Când am ajuns noi jos, pe şosea, era prea târziu. Nu se mai vedea decât un nor de praf. Acuma să ştii că nici omul de la telefoane nu mai vine.

CORINA: Ba eu cred că da. În orice caz, îl aştept.

MAIORUL *(care între timp şi-a găsit undiţa sub scară):* Ia

te uită în ce hal a ajuns biata undiţă mea. Şi sfoara, sfoara s-a dus de tot. Nu mai e. N-aţi văzut sfoara mea? Unde să fie, dom'le? Parc-a intrat sub pământ. *(O găseşte legată de aparatul de radio. E uimit.)* Uite-o! Cum a ajuns aici? Cum dracu a ajuns aici? *(Dă cu ochii de Bogoiu.)* Dumneata! Dumneata ai umblat aseară la aparat.

BOGOIU: Păi dacă trebuia să-l dreg!

MAIORUL *(indignat):* Să-l dregi cu sfoara mea? Cu sfoara mea?

BOGOIU: Ei, ce faci atâta zarvă? Parcă cu sfoară sau fără sfoară nu-i tot aia? Tot atâta peşte prinzi.

MAIORUL *(scos din sărite):* Domnule, nu-ţi permit. Mă-nţelegi? Nu-ti permit! Dumneata mă insulţi.

CORINA: Nu te necăji, domnule maior. Iartă-l. Eu sunt de vină. Voiam să ascult un concert de la Stuttgart şi-l rugasem pe domnul Bogoiu să mi-l prindă.

MAIORUL: Cu sfoara mea, domnişoară? Şi pe urmă, barem să-l fi prins. Da' n-a făcut nicio ispravă.

BOGOIU: Ei, aici mi-ai plăcut. N-am făcut nicio ispravă. S-a şi găsit cine să mi-o zică. Păi dumneata cu prăpădita aia de sfoară, în cinşpe zile de când chipurile pescuieşti, niciun peşte nu mi-ai prins, şi eu să prind de prima seară Stuttgartul? Ştiu că ţi-ar plăcea.

SCENA XI

Aceiaşi, ŞTEFAN, un moment AGNEŞ

Ştefan apare în capul de sus al scării, pe unde a ieşit adineauri. Şi-a dezbrăcat treningul. E îmbrăcat în alb. Pantofi de tenis, nu poartă ciorapi, pantaloni albi din pânză, o cămaşă de asemeni albă, cu gulerul deschis şi mâneci scurte. Coboară treptele cu acelaşi aer de lene, de absenţă. A intrat pe ultima replică a lui Bogoiu, care a

provocat râsul tuturora, fără să vadă pe nimeni. Vine pe terasă, îşi pune ochelarii de soare, ia cartea în mână şi se aşază pe şezlongul lui cu o vizibilă — poate puţin provocatoare — voluptate. Va rămâne aşa în tot timpul scenelor următoare, tăcut, citind, cu desăvârşire absent de la tot ce se petrece în jurul lui. Tăcerea provocată de intrarea lui este întreruptă de Agneş, care revine aducând costumele de baie.

AGNHŞ: Adus costum.
BOGOIU: S-au uscat?
AGNEŞ: Uscat.
BOGOIU *(îi ia costumele din mână şi le alege. Apoi, aruncându-i un costum Maiorului):* Acesta-i al dumitale. Ăsta-i al meu. *(Către Corina.)* Poftim p-al dumitale.
CORINA *(îşi ia costumul şi-l pune undeva pe scaun sau pe divan):* Mulţumesc, dar eu nu merg la baie. Rămân aici până vine mecanicul să repare telefonul.
JEFF: Rămân eu.
CORINA: Nu, Jeff, eşti prea drăguţ. Aştept un telefon. Trebuie să mă cheme cineva. *(Şi ca să-l îmbuneze, fiindcă refuzul ei l-a întunecat:)* Dar dacă vrei, rămâi cu mine. Îmi ţii de urât până vine mecanicul să repare telefonul. Vrei?
JEFF *(cu elan):* Dacă vreau!
CORINA: Atunci dumneavoastră duceţi-vă înainte. Vi-l trimit pe Jeff mai târziu.
BOGOIU: Treaba dumneavoastră. Numa să nu vă pară rău. Ia uite ce soare. O s-avem o baie ca în poveşti. Hai, maiorule! Ia-ţi uneltele şi-nainte. Vii, *madame* Vintilă?
MADAME VINTILĂ: Vin*. (Către Corina şi Jeff:)* La revedere. Şi… să fiţi cuminţi.
(Bogoiu, madame Vintilă şi Maiorul ies prin stânga. Agneş a ieşit şi ea prin uşa din fund, dreapta.)

SCENA XII

CORINA, JEFF, şi, pe şezlong, ŞTEFAN

Corina se aşază pe divanul din hol, ghemuindu-se între perne.

CORINA: Vino aici, Jeff. Mai aproape, lângă mine. Aşa. (Îi dă o pernă, jos, pe podea.) Şi acum să stăm serios de vorbă. Cum merge cu matematica?

JEFF: Domnişoară Corina, v-am rugat să nu mai vorbiţi de asta. Nu-mi face plăcere.

CORINA: De ce?

JEFF: Aş vrea să uitaţi că sunt un băiat de liceu. E jignitor.

CORINA *(după o scurtă tăcere):* Ai surori, Jeff?

JEFF: Nu.

CORINA Aş fi vrut să am un frate ca tine şi care să-mi spună că e jignitor să fii tânăr. Să fii aşa de tânăr... Ascultă, Jeff, tu nu te superi că-ţi spun „tu”?

JEFF: Să mă supăr? *(Cu elan:)* Dar sunt fericit!

CORINA: Atunci, de ce nu-mi spui şi tu la fel?

JEFF: A, cu dumneavoastră e cu totul altceva. N-am să pot niciodată. Ţineţi minte, acu două săptămâni, când aţi sosit? Îmi spusese *Fräulein* Weber că trebuie să vină o domnişoară şi m-a rugat să aştept la autobuz, ca să-i arăt drumul. Nici eu nu eram decât de două zile aici, dar mă plictiseam de moarte. Când v-am văzut coborând din maşină...

CORINA *(simte că pregăteşte a spune o enormitate şi nu vrea să-l lase):* Când m-ai văzut coborând în maşina, te-ai apropiat de mine şi mi-ai spus: „Dumneavoastră sunteţi?” Şi eu ţi-am răspuns: „Eu sunt”. Pe urmă mi-ai luat cele două valize şi mi-ai spus: „Pe aici”. Nu? Ai fost drăguţ, Jeff. *(Jeff se ridică în picioare necăjit, încurcat că nu l-a lăsat să vorbească. Are pe faţa lui o emoţie reprimată, timidă de adolescent.)* Jeff, tu ştii unde este

Civita Vecchia?

JEFF: Civita?... N-am auzit niciodată.

CORINA: E un port. Un port mic în Mediterana, între Genova şi Neapole. Ştii să desenezi harta Mediteranei?

JEFF: Ştiam pe vremuri. Acuma cred c-am uitat. N-am mai făcut geografia Europei din clasa a treia.

CORINA *(se ridică de pe divan, vine spre el şi-l ia de mână):* Hai, încearcă, Jeff. Deseneaz-o. Te rog, deseneaz-o. Să vezi că o să-ţi aduci aminte. *(Îl duce până la tablă, ia buretele în mână şi surâde citind cele scrise de Bogoiu pe tablă.)* Săracul domnu' Bogoiu! *(Şterge cu buretele apoi pune creta în mâna lui Jeff.)* Haide, Jeff, curaj!

JEFF: De unde să începem? De la Bosfor, sau de la Gibraltar?

CORINA: De unde vrei tu. De unde-i mai repede.

JEFF: S-o luăm de aici. *(Desenează.)* Uite, să zicem că aici e capul Finister, asta e peninsula Iberică, aici e strâmtoarea Gibraltar, p-ăsta am uitat cum îl cheamă...

CORINA: Nu-i nimic. Mergi înainte.

JEFF: Aici începe Italia, golful Genua, golful Neapole.

CORINA: Destul, Jeff, opreşte. E de ajuns. Cred că Genova trebuie să fie pe aici...

JEFF: Nu. Puţin mai sus. Uite aici.

CORINA: Şi dacă aici este Genova, atunci mai jos, la cotitură, trebuie să fie... da... aici e... să ştii că-i aici.

JEFF *(bănuitor):* Cine?

CORINA *(ezită o clipă):* Nimeni. Civita Veechia.

SCENA XIII

Aceiaşi, UN MECANIC

Intră prin stânga un lucrător cu o ladă de scule

MECANICUL: Bună ziua. Mă rog, aici este pensiunea Weber?

CORINA: Aici. Dumneata eşti de la Gheorghieni? De la telefoane?...

MECANICUL: D-acolo sunt. Da' departe mai staţi! Credeam că nu mai dau de dumneavoastră.

CORINA: Un moment, te rog. Aşteaptă-mă un moment. *(Către Jeff:)* Du-te, Jeff. Du-te la baie.

JEFF: Rămân!

CORINA *(punându-i costumul de baie pe umăr):* Nu se poate. Nu vreau să-ţi pierzi baia. Hai, fii cuminte şi du-te.

JEFF: Veniţi şi dumneavoastră mai târziu?

CORINA: Poate, Jeff. Dacă termin mai devreme. Du-te acum. Pa! *(El a ieşit din scenă. Corina se duce după el şi-l strigă:)* Şi vezi, fii cu băgare de seamă, înotătorule. Nu cumva să aud că ai fost iar la adânc.

SCENA XIV

Aceiaşi, fără JEFF

CORINA *(se întoarce către mecanic):* Uite, telefonul e colo. Crezi c-o să fie mult de lucru?

MECANICUL: Să vedem. *(Se apropie de aparat, îşi scoate uneltele, deşurubează. Corina, lângă el, urmăreşte cu atenţie operaţia, în timp ce-i vorbeşte.)*

CORINA: Ai venit cu autobuzul?

MECANICUL: Cu autobuzul... Numai că nu ştiam un' să cobor. M-a dus, hăt departe, pân' la Trei Izvoare, şi d-acolo a trebuit să mă-ntorc pe jos. Am tot întrebat pe unul, pe altul, nimenea nu ştie de pensiunea asta. Se vede că nu-i de mult pe aici.

CORINA: S-a clădit astă-primăvară.

MECANICUL: Aşa da. Că eu altminteri mă cunosc prin

locurile astea. *(A demontat cu totul telefonul.)* Ei, drăcia dracului!

CORINA: Ce s-a întâmplat?

MECANICUL: Telefonul ăsta…

CORINA: E grav? Nu poţi să-l dregi?

MECANICUL: Ba bine că nu. Până numeri trei, e gata. Da' să ştiţi că aici a umblat cineva. Zău aşa. Parcă-ntr-adins a făcut.

CORINA *(aruncă o privire scurtă spre Ştefan).*

MECANICUL: Vedeţi şurubul acesta? *(Corina priveşte foarte atentă, absorbită de explicaţie.)* L-a clătinat din loc, şi s-a terminat.

CORINA: Şi nu se poate pune la loc?

MECANICUL: Ba l-am pus. Asta-i tot. *(Învârteşte manivela telefonului.)*

CORINA: Ce faci acum?

MECANICUL: Chem Oficiul Gheorghieni. Să vedem dacă răspunde.

CORINA: Spune-i, te rog, domnişoarei de acolo că aştept un telefon azi dimineaţă.

MECANICUL: Alo! Alo! Oficiul… Alo! Gheorghieni… Domnişoara Bözsi… Da, eu… N-a fost nimic… Da, da, ascultă, e aici cineva care aşteaptă un telefon… Să-i dai legătura când o veni… *(Închide telefonul, apoi către Corina:)* S-a făcut.

CORINA: Acuma, dacă ai vrea — nu ştiu dacă te pricepi — dacă ai vrea să te uiţi puţin la aparatul ăsta de radio, că nu merge deloc.

MECANICUL: Se poate să nu mă pricep? Eu sunt de la Bucureşti, domnişoară. *(Se apropie de radio şi-l cercetează, demontându-l.)* A! Bine că-mi adusei aminte. A zis domnul diriginte de la Gheorghieni de la Poştă, că ce să facă cu scrisorile?

CORINA: Care scrisori?

MECANICUL: Scrisorile pentru pensiunea Weber… S-au strâns vreo douăşpe pân-acum.

CORINA: Cum ce să facă? Să le trimită aici.

MECANICUL: Păi, le-ar fi trimis el, da' a venit un domn de la dumneavoastră şi a zis să le ţină acolo.

CORINA: Ce să ţină?

MECANICUL:. Scrisorile. Zicea că jurnalele să le trimită-napoi la Bucureşti, că nu mai e nevoie de ele, şi scrisorile să le ţină la Poştă la Gheorghieni, pân-o veni cineva să le ia...

CORINA: Un domn? A spus asta un domn?... Da... da... adevărat... uitasem.

MECANICUL *(care între timp a terminat examenul aparatului de radio):* Cu ăsta e mai greu, cu aparatul ăsta. E de lucru. Antena unde e?

CORINA: Sus, pe acoperiş.

MECANICUL: Pot s-o văd?

CORINA: Sigur. Uite, du-te dumneata pe aici, pe la bucătărie. E o fată acolo. O cheamă Agneş. O să-ţi dea o scară şi tot ce-ţi trebuie.

MECANICUL *(şi-a luat lada cu unelte şi iese):* Mă-ntorc mai târziu.

SCENA XV

CORINA, ŞTEFAN

Rămasă singură, Corina îl priveşte îndelung pe Ştefan cum stă în şezlong şi citeşte sau se preface că citeşte, într-o totală indiferenţă. După un moment de ezitare, face un pas spre el cu ceva decis în mişcare — „ce-o fi o fi" — şi se adresează cu o anumită bravură în toată înfăţişarea, dar fără bruscheţe.

CORINA: În fond, dumneata de ce ţii cu tot dinadinsul să fii interesant?

ŞTEFAN *(se ridică în capul oaselor şi se uită împrejur, ca şi cum ar căuta să vadă cu cine vorbeşte):* Eu? Interesant? Dar nu ţin deloc să fiu interesant.

CORINA *(retezător):* Foarte bine faci. Nici nu eşti.

ŞTEFAN: Nu sunt, da' să ştii că nu-mi comunici nimic nou. Sunt treizeci şi patru de ani — la 5 octombrie vor fi treizeci şi cinci — de când ştiu cu precizie că nu sunt interesant. Nu făcea, zău, să pierzi baia şi nici mie să-mi strici lectura, numai ca să-mi aduci la cunoştânţă o ştire atât de veche. *(Îşi reia cartea şi se pregăteşte să-şi continue lectura.)*

CORINA: Eşti odios.

ŞTEFAN: Asta se poate.

CORINA: Şi eşti ridicul.

ŞTEFAN: Şi asta se poate. Dar vezi să nu te încurci. Prea multe lucruri deodată. Ar trebui să alegi: neinteresant, odios, sau ridicul?

CORINA: Toate la un loc.

ŞTEFAN: Sunt un cumulard.

CORINA *(pe care răspunsul o amuză, dar o şi înciudează):* Vrei să lăsăm gluma?

ŞTEFAN: Glumeam?

CORINA: Da. Glumeam.

ŞTEFAN: Perfect. Atunci, să nu mai glumim. (Se trânteşte din nou în şezlong, îşi reia cartea şi e gata să se cufunde din nou în tăcere.)

CORINA: Să nu glumim, dar să încercăm a fi politicoşi. Şi atunci când ne vorbeşte o femeie, să încercăm a-i răspunde.

ŞTEFAN: Vai, ce urât vorbeşti, duduie! Politicoşi! Păi eu de asta am venit aici? Ca să fiu politicos?

CORINA: Ascultă-mă, îţi vorbesc cu oarecare prietenie. Atâta prietenie, cât merită un tip bosumflat ca dumneata. Nu te prinde.

ŞTEFAN: Ce nu mă prinde?

CORINA: Genul ăsta pe care l-ai ales. Bădărănia asta pe care o simulezi. *(Aproape confidenţial:)* Dumneata nu eşti un mitocan.

ŞTEFAN: Vai nu! E un vis vechi al meu. Un ideal.

CORINA: Irealizabil, ca toate idealurile. Crede-mă pe mine, îţi pierzi vremea. Nu eşti şi n-ai să fii. Asta se observă din primul moment.

ŞTEFAN *(îngrijorat):* Serios?

CORINA: Foarte serios. E zadarnic orice efort. Dumneata în materie de proastă creştere eşti un impostor.

ŞTEFAN: Un impostor?

CORINA: Da. Vreau să spun că dumneata eşti... *(cu oarecare dispreţ)* un om cumsecade.

ŞTEFAN *(cu un fel de tresărire alarmată):* Ai aflat?

CORINA: Sigur c-am aflat. Sau mai bine zis am văzut. Ei, ce-ţi imaginezi dumneata, că o mitocănie — dar ştii? — o bună mitocănie se improvizează aşa, de la o zi la alta?

ŞTEFAN: Nu. Dar, oricum... cu puţină aplicaţiune... cu puţină silinţă.

CORINA: Nu ajută. Asta nu se învaţă. Asta e de la Dumnezeu. Uite, dumneata ce nu faci ca să fii prost-crescut? Nu răspunzi când ţi se vorbeşte, te serveşti

primul la masă, nu dai bună ziua, nu spui bună seara, lupţi din răsputeri să fii dezagreabil şi izbuteşti uneori —dar cu câte eforturi, cu câtă oboseală! Îl exasperezi pe bietul domnu Bogoiu, îl revolţi pe maior, o înfurii pe *madame* Vintilă…

ŞTEFAN *(întrerupând)*: Te indignez pe dumneata.

CORINA: Nu, pe mine mă amuzi. Eu văd foarte bine jocul dumitale. Eşti un băiat de treaba, care şi-a lipit barbă şi mustăţi. Fioroase, ca să sperie lumea. Dar când se răsteşte mai tare, îl pufneşte râsul şi i se dezlipesc mustăţile. Au fost prost lipite.

ŞTEFAN: E un simbol? Nu înţeleg simbolurile.

CORINA: Ba înţelegi. Dar faci tot ce e posibil să nu înţelegi; ai dumneata impresia că-ţi şade bine să fii prost.

ŞTEFAN *(vag jignit):* Duduie, mi se pare că…

CORINA: …că nu sunt politicoasă. Nu sunt. Dar parcă spuneai că n-am venit aici ca să fim politicoşi.

ŞTEFAN *(începe să fie enervat):* La urma urmelor, ce vrei dumneata?

CORINA: Vreau să spun că nu mă sperii. Vreau să-ţi spun că te cunosc. Şi mai vreau să-ţi spun că tot jocul dumitale e naiv. De cinci zile, de când ai intrat în pensiune, te căzneşti să fii interesant. Tăcerile dumitale! Singurătatea dumitale! Fruntea dumitale copleşită de gânduri! Calmul dumitale, superbul, absolutul dumitale calm! *(Râde, bună, prietenoasă, cu o subită destindere.)* Ce copil eşti! Ţi-a intrat în cap să fii *(cu un gest declamator)* „teroarea pensiunii Weber”. Ei bine, m-aş sufoca dacă nu ţi-aş spune: nu eşti. Poate că o sperii pe domnişoara Weber, poate pe *madame* Vintilă, sigur pe Agneş. Pe mine nu. Zău că nu. Nu ţi-o spun din orgoliu. Ţi-o spun — dar ai să înţelegi? — ţi-o spun din loialitate. Mi se pare că nu e cinstit din partea mea să stau deoparte, să te privesc şi să râd, fără ca dumneata să ştii că eşti observat şi că eşti puţin — dar

ştii? — foarte puţin... ridicul. *(Cu o tresărire:)* Stai! Nu te supăra. Nu te supăra încă. Mai este!... Vezi, e ca şi cum am fi la o masă de bridge... joci bridge?

ŞTEFAN: Nu.

CORINA: Nici eu. Dar nu-i nimic. Parc-am fi la o masă de bridge şi — fără voia mea — din neatenţie, din neglijenţă, m-aş uita în cărţile dumitale. Aş trişa dacă nu ţi-aş spune că le-am văzut. Le-am văzut, înţelegi? Nu mai putem continua. Hai să începem de la început. Să începem alt joc... Vrei?

ŞTEFAN: Nu vreau. *(Se ridică din şezlong şi face câţiva paşi.)* Aşadar, dumneata îţi închipui că eu joc. Joc ca să te seduc pe dumneata.

CORINA: Nu să mă seduci. Să mă impresionezi.

ŞTEFAN: Pe dumneata, pe domnul Bogoiu — Bogoiu îl cheamă, nu? — pe maior, pe *madame* Vintilă?

CORINA: Vintilă o cheamă.

ŞTEFAN: Eşti odioasă.

CORINA: E rândul meu. Şi pe urmă, nici nu sunt odioasă. Dar ţi se pare aşa de distins lucru să te faci că nu ştii cum îi cheamă pe oamenii din pensiune? Eşti un om distrat, eşti un om distâns.

ŞTEFAN: Ştii ce-ar trebui să fac eu acuma? Dacă aş fi un tip tare...

CORINA: Dar nu eşti...

ŞTEFAN: Nu. Dar dacă aş fi... Ar trebui să-mi iau din nou cartea, să mă întind iar în şezlong şi să-ţi spun: „Bravo, duduie, eşti foarte inteligentă, ai înţeles tot, să creşti mare!” Şi pe urma mi-aş vedea de treabă.

CORINA: Totuşi...

ŞTEFAN: Totuşi, n-am s-o fac. Din slăbiciune, din vanitate. Bag de seamă că nu pot suporta în linişte să mă crezi un imbecil. Păcat. Ar fi aşa de odihnitor... *(A rămas o secundă pe gânduri. Pe urmă, cu o anumită decizie, apropiindu-se de ea şi apucând-o de braţ:)* Dumneata eşti tot ce am detestat mai mult în viată.

CORINA *(cap surprins, întrebător).*

ŞTEFAN: O fată deşteaptă. Groaznică specie!

CORINA *(acelaşi joc, mai accentuat).*

ŞTEFAN: Obositoare. Vorbeşte mult, vede tot, e ironică. E teribilă. Cunoşti ceva mai insuportabil decât oamenii teribili?

CORINA: Şi dumneata eşti un om teribil.

ŞTEFAN: Nu. Eu sunt un om leneş. Dar asta n-ai s-o înţelegi dumneata.

CORINA: Eu înţeleg aproape tot.

ŞTEFAN: E încă drăguţ că ai spus „aproape". Înţelegi aproape tot, dar asta n-ai s-o înţelegi. Lenea, ştii ce este... lenea?

CORINA: Cred că da.

ŞTEFAN: Cred că nu. Eşti prea superficială pentru a fi leneşă.

CORINA: În schimb, dumneata eşti destul de profund. Vezi, aveai dreptate când spuneai adineauri că sunt un om cumsecade. Da. Unsprezece luni pe an. Dar am şi eu luna mea de libertate — şi nu există decât o singură formă — supremă! — de libertate: lenea. Am şi eu luna mea de lene. De la 1 august la 31. Şi fac tot ce pot ca să n-o pierd. Dumneata te agiţi, vorbeşti, repari telefoane, eşti într-o veşnică mişcare, într-o veşnică aşteptare. Eu stau, privesc, tac şi nu aştept nimic... Dacă ai şti ce mare lucru este să nu aştepţi nimic... Unsprezece luni pe an sunt şi eu un om grăbit, un om crispat, un om care aleargă, care discută, care rezistă, dar după unsprezece luni mă duc undeva departe de oraş, să iau lecţii de lene, de la piatra asta, de la copacul ăla. Uită-te la el. Nu ţi se pare că e ceva împărătesc în indiferenţa lui? Totdeauna lângă un pom m-am simţit puţin umilit. Nemişcarea lui...

CORINA *(recită puţin sentenţios): Je hais le mouvement qui déplace les lignes. Et jamais je ne pleure et jamais*

je ne ris"[1].

ŞTEFAN: Încă un vers dacă mai spui, încă un autor dacă mai citezi, am terminat cu dumneata. Văd bine că nu m-am înşelat. *(Cu compătimire:)* Eşti o intelectuală!

CORINA *(protestează scurt, sincer, cu mâna la inimă):* Nu. Numai asta nu. Îţi jur că nu.

ŞTEFAN: Ba da. Eşti plină de lecturi, de muzică, de idei. Nu e nimic de făcut cu dumneata. Mă întreb ce cauţi aici. Nu simţi, nu vezi că eşti prea deşteaptă pentru locurile astea somnoroase? Stai! Lasă mâna asta în jos. *(S-a apropiat iar de ea, o apucă de mână, cu oarecare severitate.)* Şi pe asta! Rămâi aşa. Încearcă să nu gesticulezi cinci minute. Şi termină cu surâsul ăsta. Termină, îţi spun. Nu te-ai plictisit de douăzeci şi cinci de ani, de când îl porţi?

CORINA: Douăzeci şi doi.

ŞTEFAN: Douăzeci şi doi. Şi? Găseşti că nu-i deajuns? Eu sunt aici de cinci zile, şi m-am săturat de el. Schimbă-l. Uită-l. Dar dumneata nu ştii să uiţi. Nici unul din voi, dumneata şi ăştia — Bogoiu, sau cum le mai zice? — nu ştie să uite. Ameţiţi când vi se întâmplă să nu vă aduceţi aminte, trei secunde în ce zi sunteţi. D-aia zăpăcitul ăla de bătrân, de cum se scoală, n-are altă treabă decât să scrie pe tablă: 5 august, 6 august... D-aia vă strângeţi pâlc în jurul aparatului de radio, ca să vă spună ora exactă. *(Aproape violent:)* Eu nu vreau să ştiu ora exactă. Şi nu vreau să ştiu ce e azi, ce va fi mâine şi ce a fost alaltăieri. Ce e azi? O zi cu soare. Mi-e de ajuns. Îmi faceţi milă, zău, când vă văd cu ce disperare, cu ce panică vă agăţaţi de tot ce aţi lăsat dincolo, acasă, la Bucureşti. Şi, la drept vorbind, n-aţi lăsat nimic acolo. Aţi adus totul cu voi, în valiză: manii, regrete, zâmbete, amoruri. Ziceai: „Vrei să începem un joc nou?" Sigur că vreau, dar nu vezi că jocul meu e

[1] „Urăsc tot ce e zbucium tulburător de linii
Şi nu plâng niciodată, şi nu râd niciodată."
(Ch. Baudelaire, Frumuseţea. Trad. De Al. Philippide.)

nou, şi că al vostru e vechi, bătrân, trist?

CORINA: Şi cum se cheamă jocul dumitale?

ŞTEFAN: Are mai multe nume, dar dumneata eşti o fată cinică şi ai să râzi.

CORINA: Şi ţi-e frică de râsul meu?

ŞTEFAN: Nu. Se cheamă jocul de-a vacanţa. Şi se mai cheamă jocul de-a uitarea. Şi s-ar mai putea chema jocul de-a fericirea.

CORINA: Ai dreptate. E un nume puţin comic. Totuşi, n-am să râd. Jocul de-a fericirea… Şi e greu jocul ăsta?

ŞTEFAN: A! Sigur că da. E un lucru complicat fericirea. Trebuie învăţat cu răbdare, cu metodă… Acasă, la Bucureşti, n-am timp. Am alte lucruri, mai urgente. Nu mai serioase — pentru că nimic nu e mai serios decât fericirea — dar mai urgente. Însă, aici sunt absolut decis să fiu fericit. Cu orice preţ. Cu brutalitate, dacă nu se poate altfel. Cu grosolănie, după cum ai văzut. Vezi şezlongul acesta? Eu sunt un om care unsprezece luni pe an cedez locul în tramvai femeilor. Ei bine *(cu vitejie)*, scaunul ăsta nu-l voi ceda!

CORINA: Eşti feroce.

ŞTEFAN: Nu râde. E foarte grav ce-ţi spun. Ţi se pare puţin lucru un şezlong? Vai, cum te înşeli! E prima treaptă spre fericire. *(Priveşte şezlongul cu afecţiune, aproape cu emoţie şi, vorbind, îl mângâie.)* Dacă am uneori stimă pentru civilizaţie, este că a izbutit să născocească un lucru aşa de amical, aşa de leneş. O brută n-ar fi putut să descopere asta. Ascultă-mă pe mine: a fost un poet.

CORINA: Şi dumneata eşti un poet.

ŞTEFAN: Nu. Eu sunt un tip *terre-á-terre*. Plat. De asta nici nu-mi placi dumneata. Eşti prea strălucitoare. Nu ai umbre.

CORINA: Lasă-mă pe mine. Să vorbim despre dumneata. Încă nu mi-ai spus cum procedezi ca să fii fericit.

ŞTEFAN: Păi nu mai am mult de spus. Un şezlong. Un

pantalon alb. O cămaşă ca asta. O carte pe care n-o termini... Nicio amintire, nicio nostalgie, şi o mare, mare indiferenţă. Cam asta e tot.

CORINA *(moment de tăcere. Îl priveşte, cu un început de emoţie, şi pe urmă, brusc, izbucneşte în râs.)*

ŞTEFAN: De ce râzi?

CORINA; Nimic. Mi-am adus aminte de ceva.

ŞTEFAN: Faci rău că nu spui. Eu de două ori nu întreb.

CORINA Mi-am adus aminte de dumneata, azi-dimineaţă, când te-ai întors de pe munte cu florile în mână. Stai! *(Se duce în hol, ia florile pe care Ştefan le-a pus într-un vas, se întoarce, se apropie de el, şi i ie întinde.)*

ŞTEFAN (surprins de gest, ezită, nu ştie ce să facă).

CORINA: Ţine. Un moment. Ia-le în mână. *(I le pune în mână şi-i închide pumnul, ca să strângă bine buchetul.)*

ŞTEFAN *(încă nedumerit, rămâne cu florile în mână, cu un gest ţeapăn, teatral, foarte „pază”).*

CORINA *(se depărtează de el, cum s-ar depărta de un tablou care trebuie privit de la distanţă. A surâs tot timpul, amuzată de ce va urma, dar acum izbucneşte de-a binelea în râs)*: Ah! De ce nu te poţi vedea? Ce frumos eşti! Nu ştii cât eşti de frumos.

ŞTEFAN *(stângherit):* Îmi închipui.

CORINA: Nu, nu. Eşti mult mai frumos decât îţi închipui. Stai. Stai aşa. Asta trebuie fotografiat. Neapărat fotografiat. *(Aleargă în hol şi se întoarce repede cu aparatul de fotografiat al lui Bogoiu.)* O secundă. Atenţie! Gata. *(Îşi trece aparatul după gât şi vine spre el.)* Îţi mulţumesc. Ai fost admirabil.

ŞTEFAN: Nu înţeleg nimic.

CORINA: A! Pentru ca să înţelegi, ar trebui sa te vezi. Eşti delicios. Cu florile în mână, ai ceva speriat, solemn, teatral. S-ar zice că nu ştii ce să faci unde să le arunci, cui să le dai. Te uiţi bănuitor la ele, ca la un lucru suspect, ca la o bombă, ca la un exploziv. Drăguţul de el! Vorbeai adineauri de pomi, de plante, de fluturi.

Eram aproape emoţionată. Mi se făcuse brusc ruşine de frivolitatea mea. Erai bucolic. Uite: erai Pan. Un Pan cu pantaloni albi şi cu pantofi de tenis. Un Pan pe şezlong. Dar Pan nu ştie să ţină o floare în mână!

ŞTEFAN: M-ai prins. Sunt caraghios, nu?

CORINA *(cu o vizibilă simpatie):* Da. Eşti caraghios.

ŞTEFAN: Ştiu. În fiecare dimineaţă sunt caraghios. Cu bună ştiinţă. E adevărat. Nu ştiu să ţiu o floare în mână. N-am ştiut niciodată. Am trimis uneori — destul de rar — flori unei prietene sau unei iubite, dar eu cu mâna mea nu le-am dus niciodată. Aş fi murit de ruşine. Uite, o singură dată, la Bucureşti, astă-primăvară, era în martie, mă-ntorceam de la lucru... eram grăbit... pe la prânz... Era un soare... şi coşuri mari cu flori galbene şi albastre... ţigăncile care te pofteau să cumperi... M-a lovit şi pe mine, nu ştiu de unde, dorul să port o floare, în soarele ăla de amiază. Cât am suferit pe urmă! De la Corso la Capşa, mi se părea că toata lumea mă priveşte, mă arată cu degetul. Duceam în mână câteva fire galbene şi parcă mă-nţepau. Eram ridicul, eram comic. Pe la Cercul Militar, în îmbulzeală, am închis ochii şi... le-am aruncat. *(Cu anumită candoare:)* Dacă nu ştiu! Eu trăiesc între dosare, între hârtii... De unde vrei să ştiu?

CORINA *(gravă şi ingenuă în acelaşi timp):* Din instinct.

ŞTEFAN: Ai dreptate. Din instinct. Dar e un instinct pe care l-am pierdut. Încerc acum să-l regăsesc, să-i fac din nou educaţia, să-l aduc la lumină. De aceea mă duc în fiecare dimineaţă pe munte şi de aceea mă întorc de acolo cu câteva flori culese, pe care le port prosteşte, fără îndemânare, fără simplicitate, ştiind că sunt caraghios, ştiind că vei râde, dar voind să fiu caraghios şi voind să râzi. Cu vremea am să învăţ. Nu se poate să nu învăţ. Sunt un elev silitor. Nu ţi-am spus că e greu să fii fericit?

CORINA *(emoţionată, fără să pară prea mult)*: Iartă-mă.

ŞTEFAN: N-am de ce să te iert. Hai! Încearcă şi dumneata jocul ăsta. Merită.

SCENA XVI

CORINA, AGNEŞ, ŞTEFAN

Intră Agneş prin dreapta şi se îndreaptă spre cealaltă extremitate a scenei, unde — lângă tabla lui Bogoiu — se află un gong pentru sunat ora mesei.

CORINA: Ce e, Agneş?

AGNEŞ: Spus domnişoara, sun... târziu... *(Bate de câteva ori din gong, pe urmă trece în hol, de unde strânge ceştile de ceai, le pune pe tavă şi iese cu ele din scenă, tot prin uşa din dreapta, în fundul holului.)*

SCENA XVII

CORINA, ŞTEFAN

ŞTEFAN: Să fie aşa târziu? Mergem la masă?

CORINA: Nu. Mai e mult până la prânz. Dar îi dă de ştire lui Bogoiu. Până se adună cu toţii, până se îmbrăcă, până-l strigă pe maior de la pescuit. Şi de la lac până aici e o bucată bună de drum.

ŞTEFAN: Oricum, ce repede a trecut vremea...

CORINA: Într-adevăr... nu mi-am dat seama. Ne-am luat cu vorba. Şi abia acum îmi aduc aminte, veneam să-ţi spun un lucru foarte important..

ŞTEFAN: Găseşti că nu mi-ai spus destule?

CORINA: Nu glumi. Era ceva foarte serios. *(Se gândeşte, încearcă să-şi aducă aminte, şi în cele din urmă găseşte.)* Da. Aştept un telefon.

ŞTEFAN *(cu o indiferenţă puţin prefăcută):* Foarte bine faci.

CORINA: Aştept un telefon şi aş vrea ca aparatul să funcţioneze.

ŞTEFAN: Să sperăm că va funcţiona. Mai ales că l-ai reparat.

CORINA: Tocmai de aceea. L-am reparat şi aş vrea ca între timp să nu se strice.

ŞTEFAN *(galant):* Domnişoară, v-o doresc din toată inima.

CORINA: Nu e de ajuns.

ŞTEFAN: Mai mult nu pot face.

CORINA: Ba da. Poţi face un lucru foarte precis. *(Se apropie de el şi îl priveşte drept în ochi, scontând efectul.)* Să nu-l strici.

ŞTEFAN *(fals degajat):* Eu?

CORINA: Nu încerca să protestezi. Dumitale îţi stă bine când eşti sincer. Haide, puţin curaj, ce Dumnezeu! Suntem bărbaţi. Ai stricat telefonul şi aparatul de radio. Nu-ţi fac niciun reproş. Poate că asta intră în programul dumitale de fericire. Nici nu întreb de ce l-ai stricat...

ŞTEFAN *(un moment ezită, parcă ar voi să nege, parcă ar voi să reziste. În cele din urma cedează):* Mă irita. Firul ăsta aveam impresia că mă leagă de tot ce am lăsat în urmă. Mă împiedica să uit. Prin el putea să năvălească aici, oricând, toată viaţa de dincolo. O ştire, o chemare... Şi pe urmă, nu puteam să sufăr cum eraţi toată ziua cu ochii la el: o să sune? n-o să sune?... În prima zi, un ceas întreg a stat prietena dumitale, *madame* Vintilă, la telefon, zbierând cuvinte de dragoste nu ştiu cui la Bucureşti. Bărbatu-său, se vede. Era trivial, crede-mă, de ce nu-l lăsa în pace? De ce nu încearcă să-l uite puţin? E vacanţă, pentru Dumnezeu!

CORINA: Gelos?

ŞTEFAN: Nuu! Amorul nu intră în programul meu de vară.

CORINA: Atunci, suntem înţeleşi. Îmi laşi telefonul în pace. Cel puţin până voi termina convorbirea. Aştept să mă

cheme.
ŞTEFAN: Cine?
CORINA: Intră indiscreţia în programul dumitale de vară?
ŞTEFAN: Uneori. Nu vrei să-mi spui?
CORINA *(fără cochetărie):* Nu, pot să spun!
ŞTEFAN: Domnul de la Civita Vecchia?
CORINA: Cine? *(Dă cu ochii de tablă, pe care a rămas desenul Mediteranei, înţelege şi exclamă.)* A!... ai ascultat? Prin urmare, domnul meu, din absoluta dumneavoastră indiferenţă, mai aveţi din când în când timpul să trageţi cu urechea...
ŞTEFAN: Domnul de la Civita Vecchia?
CORINA: Poate. Poate el. Poate altcineva.
ŞTEFAN *(brusc):* Iartă-mă, sunt stupid şi pun întrebări grosolane. Nu mă priveşte şi bine faci că nu răspunzi. *(Schimbând vorba):* Prin urmare, rămâne stabilit. Nu stric telefonul... În schimb, îmi vei face un serviciu.
CORINA: Să vedem.
ŞTEFAN: Am observat că ai oarecare influenţă asupra dobitocului bătrân.
CORINA: Bogoiu?
ŞTEFAN: Da. Bogoiu. Convinge-l să nu mai scrie de dimineaţă până seara foi de calendar, pe unde apucă. Mă scoate din sărite. Într-o zi o să terminăm cu un scandal.
CORINA: Dar ce ai cu el? În fond, nu e decât un viciu inocent.
ŞTEFAN: Nu e deloc inocent. E o perversitate. Aş vrea să nu ştiu că azi e în 5 august, dar nu pot. Bogoiu e mereu aici să mi-o amintească.
CORINA: Şi te deranjează?
ŞTEFAN: Enorm. Îmi tulbură sentimentul meu de eternitate.
CORINA: Ce copil eşti! *(Râde.)* Bine. Am să încerc. Dar trebuie să-mi faci şi dumneata un serviciu.
ŞTEFAN: Păi, ne-am înţeles. Telefonul.

CORINA: Lasă telefonul. Cu el am terminat. *(Se apropie de radio şi-l arată rugătoare, ca şi cum ar cere, pentru el, cruţare.)*

ŞTEFAN *(intransigent):* Nu. Asta nu. Cu nici un preţ. Pe ăsta nu-l las.

CORINA: Nu fi încăpăţânat.

ŞTEFAN: Nu sunt încăpăţânat. Sunt decis. Dacă mai fac un singur pas, pe calea concesiilor, simt că-mi pierd toată vacanţa. Nu înţelegi că n-are ce căuta aici? Suntem destule voci şi fără el.

CORINÂ: Chiar dacă te rog?

ŞTEFAN: Chiar.

CORINA: Chiar dacă te implor?

ŞTEFAN: Mai ales dacă mă implori.

CORINA:. Şi totuşi, l-am reparat.

ŞTEFAN: Nu e nimic. Eu am să-l stric.

CORINA: Şi eu am să-l repar din nou.

ŞTEFAN: Şi eu am să-l stric din nou.

CORINA *(se apropie de el):* De neînduplecat?

ŞTEFAN: De granit.

CORINA: Şezi! *(Îi arată şezlongul.)*

ŞTEFAN: De ce?

CORINA: Aşa cum eşti, în picioare şi de granit, mi-e frică de dumneata. Te rog şezi.

ŞTEFAN *(leneş, ia loc pe şezlongul lui).*

CORINA *(se aşază lângă el, pe unul din braţele şezlongului):* Aşa. Un granit care şade e puţin fioros. Se poate discuta cu el. I se poate cere o favoare (*repede, ca să nu i se taie vorba)* — o foarte mică favoare… *(Vorbeşte rar, ezitând, speriată, cu frica de a nu deştepta intransigenţa lui, ce pare pentru moment somnolentă:)* La 12 august … de azi într-o săptămână… se transmite seara, de la Salzburg, un concert de Mozart. Cel mai frumos. Ai să vezi. Ai să-l asculţi. O să-l ascultăm împreună. Kleine Nachtmusik… Cine ţi-a spus dumitale că pentru a fi fericit e interzis să fii sensibil?

Asta e o superstiţie născocită de un prost... Şi nu dumneata eşti prostul acela. Kleine Nachtmusik. Mică muzică de noapte... Nu e frumos? E foarte frumos. Nu ştii ce frumos e! Dacă aş şti să cânt... dar nu ştiu. Îmi pare rău. E o frază din *Andante*, pe care o ţin bine minte... O port în mine de câţiva, de când am auzit-o întâia dată. Uite, am să încerc. *(Se înclină spre el, gata să cânte. În momentul acesta sună telefonul.)* Telefonul! *(Sare brusc în picioare şi face un pas spre telefon.)*

ŞTEFAN *(o urmează la fel de brusc. O apucă de mână şi cu capul face semn spre aparatul de telefon, care continuă să sune):* Cine e?

CORINA *(şoptind, ca şi cum s-ar teme să nu fie auzită de omul de la telefon):* Nu pot să spun.

ŞTEFAN *(îi dă drumul, contrariat).*

CORINA *(tot în şoapte):* Rămâi aici.. Şi te rog să nu asculţi. Contez pe... lenea dumitale. *(Cu paşi uşori, intră în hol, trage de o parte şi de alta uşile laterale de sticlă şi, pe măsura ce ele se închid, soneria se aude din ce în ce mai slab, aproape deloc.)*

ŞTEFAN *(rămas pe terasa, o priveşte lung, Corina, de asemeni, pe el. Pe urmă, ea ridică, cu un gest de curaj — acelaşi gest de „ce-o fi, o fi“ — receptorul).*

CORTINA

ACTUL II

Acelaşi decor, câteva zile mai târziu. Aparatul de radio a fost dat jos de pe măsuţă şi pus undeva într-un colt, unde nimeni nu se mai uită la el. Telefonul este şi el vizibil scos din funcţiune. Tabla lui Bogoiu - dată jos din cui şi pusă cu faţa la perete. Este după masă, pe la ora cinci. Nu mai e mult până va însera, dar deocamdată e încă lumină de zi. Din culise se aude zgomotul unei mingi de ping-pong. Jocul pare a fi urmărit cu încordare, căci din când în când s-aud exclamaţii, râsete, voci: „da, nu, atenţie”. De asemenea, când glasul Corinei, când al lui Ştefan, anunţând punctele: „6—2, 6—3, 7—3” etc.

SCENA I

BOGOIU, MAIORUL, un moment CORINA

Bogoiu şi Maiorul sunt îmbrăcaţi în alb, pantaloni de pânză, cămaşă cu mâneci scurte şi cu gulerul deschis. Bogoiu, pantaloni scurţi. Nu se simte bine în ţinuta asta. Duce într-una mâna la gât, ca şi cum şi-ar căuta cravata absentă. Stă fiecare pe câte un şezlong şi priveşte în zare, cam încruntat. La ridicarea cortinei, un moment de tăcere, în care nu se aude decât, din culise, zgomotul mingii de ping-pong.

BOGOIU *(din adâncul meditaţiei în care era cufundat):* Dom’le, în câte o fi astăzi? Uneori mi se pare că e în unşpce. Da’ dacă stau şi mă gândesc, parcă ar fi în doişpce.

MAIORUL: Numa să nu fie în zece…

BOGOIU: În câte zici! În zece? Nu, nu. În zece nu. Adică... de ce nu?

MAIORUL: Păi asta zic şi eu: de ce nu?

BOGOIU: Stai! Va să zică (numără pe degete) azi una, ieri două, alaltăieri trei... Nu ştiu, nu ştiu şi pace. Am pierdut toate socotelile. O fi treispce? O fi paişpce? Să fie miercuri? Să fie joi?

MAIORUL: Să fie vineri? Vorba dumitale... M-au zăpăcit de tot. M-au ameţit. *(O clipă de tăcere. Se aude din culise mingea de ping-pong.)* Îi auzi? Bat mingea aia de-o sfărâmă. Taca-taca-taca-taca, taca-taca-taca-taca... *(După un moment de tăcere.)* Să fie vineri?

MAIORUL: Ai?

BOGOIU: Zic, să fie vineri?...

MAIORUL: De...

BOGOIU: Eu parcă tot zic că nu-i. (Miroase în vânt.) Nu miroase a vineri...

MAIORUL: Le cunoşti după miros?

BOGOIU: După miros. După lumină. După gust. Miercurea, bunăoară... *(Se opreşte ca străbătut de o revelaţie... Aspiră o dată scurt pe nas, şi pe urmă încă o dată, lung.)* Miercuri! Să ştii că-i miercuri. *(Aspiră grăbit şi scurt pe nas de câteva ori, adulmecând aerul, văzduhul, lumina... Se ridică în picioare nervos.)* Miercuri e. Zău că-i miercuri.

(În momentul acesta sare o minge de ping-pong în scenă Corina intră prin stânga, după minge. Rachetă în mână. Şort. Cămaşă de sport, pantofi albi. Aprinsă de joc. Intrând, a prins ultima replică a lui Bogoiu şi-i răspunde în treacăt, în timp ce se apleacă după minge.)

CORINA: Ba nu e miercuri!

BOGOIU: Da' ce e?

CORINA (a luat mingea şi e gata să iasă din scenă tot prin stânga): O zi cu soare! *(Iese din scenă şi, din culise, i se aude glasul anunţând ultimul punct marcat: „18 — 16".)*

BOGOIU: „O zi cu soare”. Asta de la el a învăţat-o. A-nnebunit-o şi pe ea. Pe toţi i-a-nnebunit. Înainte se aveau ca şoarecele cu pisica, şi acum Ştefan în sus, Ştefan în jos. Barem *madame* Vintilă aia se ţine de el din zori până-n noapte. Şi s-au pus cu toţii pe capul meu. Creta mi-au luat-o. Creionul — confiscat. Tocul — dispărut. Numai unghiile mi-au rămas. Ăştia-s nebuni, dom’le. Te joci cu ei? Om bătrân cu pantaloni scurţi... Te întreb eu pe dumneatale, să mă vadă la minister în halul ăsta, nu mă dă afară? Mă dă.

MAIORUL: Te dă.

BOGOIU: Cum?

MAIORUL: Zic: te dă.

BOGOIU: Păi, mă dă. *(Tăcere. Îl priveşte apoi lung pe Maior.)* Ei lasă, maiorule, că nici dumneatale nu eşti mai frumos.

MAIORUL: Dar ce cusur am?

BOGOIU: Ce? Asta-i ţinută de maior? Ăsta-i micu echipament, nene? Te lăsaşi să te-mbrace cum le-a trăsnit lor prin cap.

MAIORUL: Dacă-i ordin!... Toată lumea în alb! *(Cochet:)* Şi să ştii dumneata că nu-mi stă rău.

(Moment de tăcere. Se aude din culise glasul Corinei: „20-20. Eu servesc.” Pe urmă, câteva scurte bătăi de minge, şi apoi tot glasul ei; „21—20”. O lovitură scurtă de rachetă, şi glasul ei anunţă triumfător: „22—20”.)

SCENA II

Aceiaşi, CORINA, ŞTEFAN, MADAME VINTILĂ

CORINA *(intră râzând, cu racheta în mână):* Campionul! L-am bătut pe campion. L-am bătut pe profesor.

ŞTEFAN *(intră de asemeni cu racheta în mână):* Felicitările mele. Eşti o elevă harnică şi sunt un profesor bătut. Ai

nişte razante de neapărat.

MADAME VINTILĂ *(intrând şi ea tot prin dreapta, către Ştefan):* Hai să joci cu mine, acum. *(Către Corina, cu oarecare bruscheţe:)* Vrei să-mi dai racheta? *(După ce-i ia racheta din mână, către Ştefan:)* Vii?

ŞTEFAN: Nu. Fac o pauză. Pentru moment sunt obosit.

MADAME VINTILĂ: A! Înţeleg. Am uitat să-i cer consimţământul. *(către Corina:)* Îl laşi să joace cu mine?

ŞTEFAN *(sec şi fără chef de glumă):* Nu înţeleg întrebarea.

MADAME VINTILĂ: Nu-i nimic; ea înţelege. *(Către Corina:)* Spune, îl laşi?

ŞTEFAN: Doamnă Vintilă, e o glumă proastă. Renunţă.

CORINA: Dar nu e deloc o glumă, Ştefan. *(Către madame Vintilă:)* Îl las.

MADAME VINTILĂ: Mulţumesc. Cât eşti de generoasă! Să ştii că n-am să abuzez. Peste un sfert de oră ţi-l dau înapoi.

CORINA: Eşti modestă şi meriţi o recompensă. Uite, ţi-l las... trei sferturi de oră...

MADAME VINTILĂ: Ce imprudenţă! Nu ţi-e frică?

CORINA: Ba da. Tremur. Cred că se vede.

MADAME VINTILĂ *(tăioasă, de astă dată fără ironie):* Se vede mai mult decât îţi imaginezi. *(Mai încet, numai către ea, destul de răspicat totuşi, pentru ca să audă toată lumea:)* Se vede foarte clar. Totul.

ŞTEFAN *(sincer plictisit):* Dar terminaţi odată, pentru Dumnezeu! Sunteţi insuportabile dumneavoastră când aveţi humor.

MADAME VINTILĂ *(îl ia de braţ cochetă):* În schimb, dumneata eşti răpitor când te superi. *(Calmă:)* Hai să jucăm.

ŞTEFAN: Nu joc. Ţi-am spus că nu joc. Sunt obosit. Mai târziu. Acuma, uite, joacă cu domnul Bogoiu.

BOGOIU *(aproape indignat):* Te rog!

ŞTEFAN: Sau cu maiorul.

MADAME VINTILĂ: Perfect. Şi dumneata ne arbitrezi. Hai, domnule maior.

MAIORUL *(e tentat, dar se lasă greu):* De, coniţă. Numai să pot...

MADAME VINTILĂ: Cum să nu poţi! Cu aşa arbitru... *(Îl ia de mână pe Maior şi-l trage după ea. Către Ştefan:)* Hai!

ŞTEFAN: Zău, sunt obosit. Să vă arbitreze Jeff. *(Strigă spre culise.)* Jeff!

MADAME VINTILĂ: Lasă-l pe Jeff. Dumneata ne arbitrezi.

ŞTEFAN *(o urmează cu oarecare resemnare)*: Dacă ţii neapărat...

MADAME VINTILĂ: Ţiu.

CORINA *(care a urcat între timp spre planul II şi s-a oprit lângă măsuţa de nuiele, uitându-se printre hârtii)*: Doamnă Vintilă! Ai o scrisoare. *(Îi arată un plic.)*

MADAME VINTILĂ: Da. Lasă.. Mai târziu... *(Iese împreună cu Maiorul şi Ştefan.)*

SCENA III

CORINA, BOGOIU

Corina ţine o secundă plicul în mână, şi pe urmă îl pune la loc, pe măsuţă, cu un zâmbet. Îl priveşte pe Bogoiu, care a rămas încruntat pe şezlong, pe terasă.

CORINA: Supărat?

BOGOIU *(nu răspunde).*

CORINA: Supărat rău?

BOGOIU *(după o scurtă tăcere, brusc):* Domnişoară Corina, să-mi dea cravatele-napoi.

CORINA: Cine să ţi le dea?

BOGOIU: Cine mi le-a luat.

CORINA: Ţi le-a luat cineva?

BOGOIU: Te faci că nu ştii? Dumneata nu vezi că eu umblu de atâtea zile despuiat, cu gâtul gol? *(Cu o reală pudoare:)* Mi-e ruşine. Zău că mi-e ruşine. Mi-a luat pantalonii mei buni şi mi-a dat pe ăştia scurţi. N-am zis nimic. Mi-a luat cămaşa şi mi-a dat pe asta tăiată. N-am zis nimic. Dar cravata, frate, cravata? Am cincizeci şi doi de ani, şi în cincizeci şi doi de ani eu numa cu cravată am umblat.

CORINA: Ai început de tânăr.

BOGOIU: Ei! Îţi vine bine să glumeşti. Dumitale nu ţi-a luat nimeni cravata.

CORINA: Ba mi-a luat-o.

BOGOIU: Zău?

CORINA: Sigur. Uite. *(Îi arată gâtul gol.)*

BOGOIU: Nu, duduie. Să lăsăm gluma. Eu aşa nu pot să trăiesc...

CORINA: Cum aşa?

BOGOIU: Fără cravată. Mă-năbuş.

CORINA *(se apropie, de el):* Domnule Bogoiu! Ai dumneata încredere în mine?

BOGOIU: Am.

CORINA: Atunci... ascultă-mă. *(Îi ia uşor mâna cu care Bogoiu s-a ţinut tot timpul scenei, acoperindu-şi gâtul gol, şi i-o dă jos. El rezistă puţin, cum ar rezista un bolnav căruia îi deplasezi o mână scrântită, de teamă să nu-l doară. După ce a terminat operaţia asta, care de altfel n-a durat decât două secunde, Corina face doi paşi înapoi, şi-l priveşte.)* Eşti mai frumos aşa.

BOGOIU *(surprins, cu neîncredere, sceptic din prudenţă, dar parcă voind să creadă):* Zău?

CORINA: Dacă-ţi spun! Mult mai frumos. Mai tânăr, mai bărbat, mai... marinar. Da, da, mai marinar. Cu cravata aia oribilă — fiindcă să ştii: era o-ri-bi-lă cravata aia — cu gulerul ăla, ce erai? Un civil. Pe când aşa ai o înfăţişare stranie, o înfăţişare de navigator... Ei, ce vrei dumneata? Când treci pe aici, pe terasă, cu gulerul

dumitale de cauciuc şi cu cravata neagră, să te arate toţi cu degetul: uite-l pe domnul Bogoiu, subşef de birou la Ministerul de Finanţe? Sau să întrebe în sinea lor, cu puţină nelinişte, cine să fie oare străinul ăsta, cu gâtul ars de soare, cu obrajii bătuţi de vânt? De unde vine? Unde se duce? Pe ce mări a călătorit? Ce oceane a străbătut? Şi spre ce zări nevăzute priveşte, atunci când trece pe terasa pensiunii Weber, cum ar trece pe coverta unui vapor? *(A vorbit fără ironie, cu sinceritate, cu convingere, cu convingerea cuiva care se joacă cu un copil, dar se lasă prins în acest joc şi crede în el. Bogoiu ascultă cu gravitate, readus la visurile lui. Moment de tăcere.)* Crede-mă pe mine, domnule Bogoiu. Noi suntem vechi prieteni. Rămâi aşa cum eşti: eşti foarte bine. Când mă uit la dumneata, am impresia că eşti un adevărat lup de mare.

BOGOIU *(gânditor)*: Lup…

CORINA *(confirmând):* …de mare…

BOGOIU *(surâde îmbufnat, pe urmă redevine grav):* Domnişoară Corina, dacă mă iubeşti… vreau să spun…, dacă suntem într-adevăr prieteni… în câte e azi?

CORINA: Nu ştiu.

BOGOIU *(se bosumflă subit).*

CORINA: Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu ştiu.

BOGOIU: Atunci, sunt pierdut.

CORINA: De ce?

BOGOIU: Fiindcă eu nu pot să trăiesc aşa. Cu ziua asta care nu ştii de unde începe şi unde se termină… Parcă-i o singură zi, una. Singură, lungă, lungă, lungă. N-are nume, n-are număr. Ai vrea s-o prinzi din zbor, s-o iei de gât şi s-o întrebi: cum te cheamă? Te cheamă luni? Te cheamă marţi? Spune!

CORINA: Şi ea nu vrea să spună.

BOGOIU: Nu. Nu vrea.

CORINA: Nu vrea, şi bine face… *(Se apropie de el.)* Nu eşti cuminte, domnule Bogoiu, şi, drept să-ţi spun, nu te

pricep de loc. De ani de zile umbli după un vis, şi acum când în sfârşit visul este sub ochii dumitale, când e aici la un pas şi nu aşteaptă decât să-l vezi, dumneata întorci capul, închizi ochii şi-l laşi să treacă. „Unde mi-e cravata?" „În câte e azi?" De asta îţi arde dumitale? *(Îl scuturǎ uşor de umăr.)* Trezeşte-te! Ce ai vrut dumneata să ai mai mult în viaţă? Un vapor. Ei bine, îl ai.

BOGOIU: Unde e?

CORINA: Aici. Ăsta nu e un vapor? Ssst! Ascultă, nu auzi nimic?

BOGOIU *(după un moment de atenţie încordată):* Ba da. Un foşnet. Brazii.

CORINA: Nu sunt brazii. Sunt valurile. Dacă vrei... sunt valurile. Nu vrei?

BOGOIU *(care nu înţelege încă bine, dar se lasă în joc):* Ba vreau.

CORINA: Atunci, ce mai aştepţi ca să iei comanda vaporului? Suntem pe un vapor şi dumneata eşti căpitanul nostru. Nu vezi? Suntem pe mare. Nu ştiu pe ce mare. Spune dumneata una. Alege-o dumneata. Suntem în larg. Nimeni nu vine, nimeni nu pleacă. Şi nu se vede nicio pânză cât e marea de mare, nici un catarg, nici o sirenă. *(Se duce spre stânga şi strigă, cu mâinile pâlnie la gură:)* Uuu! *(Se întoarce spre Bogoiu:)* Vezi? Nimeni. Linişte. Mergem aşa de lin, că parcă nici motoarele nu se mai aud! Doar apa cum plescăie la proră... *(Cu o schimbare de voce:)* Ce viteză avem, căpitane?

BOGOIU *(care a intrat deplin în joc, dă explicaţii tehnice)*: Cred că douăzeci de noduri pe oră! Precis nu vă pot răspunde. Ar trebui să trecem pe la cabina de comandă, să verificăm indicatoarele.

CORINA: Să trecem. Pe unde o luăm?

BOCOIU *(indicând scara şi făcându-i loc):* Pe aici.

CORINA: După dumneata, căpitane! Ia-o-nainte, să-mi

arăţi drumul.

BOGOIU *(în timp ce urcă scara):* Vedeţi, cum sunt silit să merg cu viteză redusă, douăzeci de noduri, înţelegeţi, o nimica toată pentru mine. Dar îmi menajez pistoanele. Am un mic ac ros la compas. Şi l-am pus sub observaţie. *(A ieşit din scenă pe la capătul de sus al scării. Corina e şi ea gata să iasă pe acolo, când prin dreapta, jos, intră Ştefan.)*

SCENA IV

CORINA, ŞTEFAN

ŞTEFAN: Duduie Corina…

CORINA *(de sus, aplecată peste rampa scării):* Da?

ŞTEFAN: Voiam să-ţi spun un cuvânt.

CORINA: Acuma? Nu se poate mai târziu? Tocmai îmi explica ceva căpitanul.

ŞTEFAN *(a ajuns lângă scară şi o ia de mână peste rampă):* Te rog să ierţi scena de adineauri. A fost stupidă.

CORINA *(surâde uşor, îşi desprinde mâna dintr-a lui şi, fără să răspundă, iese din scenă, urmându-l pe Bogoiu, care a ieşit înaintea ei).*

SCENA V

ŞTEFAN, MADAME VINTILĂ

Ştefan ridică din umeri, neînţelegând. Se apropie fără treabă de măsuţa din hol, se uită cu neatenţie printre hârtii, ridică plicul lui madame Vintilă, îl priveşte o clipă, aproape fără să-l vadă, îl pune la loc. Se întoarce pe terasă, se întinde pe şezlong.

MADAME VINTILĂ *(intră prin dreapta, cu racheta de ping-pong în mână):* Ai evadat.
ŞTEFAN: Da. Te prevenisem. Nu sunt bun de arbitru.
MADAME VINTILĂ: Mă întreb de ce eşti bun, când e vorba de mine?
ŞTEFAN: E un reproş?
MADAME VINTILĂ: Nu. O vorbă aşa... *(Moment de tăcere. Ea se apropie de şezlong, se opreşte o clipă la spatele lui Ştefan şi pe urmă îi trece mâna prin păr.)*
ŞTEFAN *(fără s-o privească):* Ai o scrisoare acolo pe masă.
MADAME VINTILĂ: Da... ştiu.
ŞTEFAN: Nu o deschizi?
MADAME VINTILĂ: Eşti curios?
ŞTEFAN: Cred că ţi-am mai spus: eu nu am nicio curiozitate.
MADAME VINTILĂ: Ştiu... te-ar surmena.
ŞTEFAN: Întocmai. M-ar surmena. Dar mă gândesc ca era un timp când plângeai dacă-ţi întârzia o scrisoare. Şi acum le laşi să treneze ceasuri întregi, fără să le deschizi.
MADAME VINTILĂ: Era un timp... Acuma e alt timp. Vacanţă! De la dumneata am învăţat cu toţii vorba asta. *(Se înclină spre el, cochetă, aproape obraz la obraz).* Te superi c-am învăţat-o aşa de bine?
ŞTEFAN *(se ridică de pe şezlong, în defensivă):* Trebuie să-ţi spun ceva.
MADAME VINTILĂ: Grav?
ŞTEFAN: Foarte grav.
MADAME VINTILĂ: Bănuiam. Trebuie să fie foarte grav, de vreme ce te-ai sculat în picioare.
ŞTEFAN: Foarte grav şi... foarte greu de spus.
MADAME VINTILĂ: Să te ajut eu?
ŞTEFAN: Nu. Spun singur. Da' să ştii că e ceva complet caraghios... Uite: *(retezat)* am impresia că-mi faci curte.

MADAME VINTILĂ: Eu?

ŞTEFAN: Nu ţi-am spus că e caraghios?

MADAME VINTILĂ *(încercând să glumească, încercând să fie degajată, dar, în fond, replica lui Ştefan a lovit just):* Şi cum ţi-a venit asta?

ŞTEFAN: A! E o manie. O idee fixă. Mi se pare mereu că mi se face curte. Evident, e ridicul. Mă cunosc doar foarte bine. Curte! Curte pe ce? Pe nasul ăsta jupuit? Pe fruntea asta îngustă? Pe ochii ăştia fără culoare?

MADAME VINTILĂ: Totuşi…

ŞTEFAN *(tăind-o repede):* Totuşi, o idee fixă. E o idee fixă. Mi-a intrat în cap că mă iubeşti, şi acuma fiecare cuvânt pe care mi-l spui mi se pare o aluzie. Fiecare gest — o invitaţie.

MADAME VINTILĂ: Te asigur…

ŞTEFAN: Că nu-i adevărat. Ştiu. Asta ar mai lipsi. Dar pentru liniştea mea, pentru buna noastră prietenie, pentru pacea pensiunii Weber, lasă-mă să-ţi spun că dacă cumva, prin absurd, prin imposibil, ar fi totuşi adevărat…

MADAME VINTILĂ: Da…

ŞTEFAN: Daca printr-o aberaţie, prin cea mai stupidă aberaţie, m-ai iubi, sau ai vrea să mă iubeşti, sau ţi s-ar părea că mă iubeşti…

MADAME VINTILĂ: Ei bine…

ŞTEFAN: Ei bine, ţi-aş spune nu!

MADAME VINTILĂ: De ce nu?

ŞTEFAN *(simplu şi ferm):* Sunt în vacanţă.

MADAME VINTILĂ: Nu ţi se pare că abia acum începi să fii ridicul?

ŞTEFAN: Nu. Ridicol sunt mai demult. Acum încep să fiu clar. Ascultă-mă. *(Îi vorbeşte neted, bărbăteşte, fără brutalitate însă:)* Jocul ăsta nu mă interesează. Aici, nu mă interesează E prea complicat. Scene, cuvinte cu subînţeles, zâmbete. De ce ai râs? De ce n-ai râs? Vino aici, du-te-ncolo, iubeşte-mă, nu mă iubi, de ce nu mă

iubeşti?... Nu, nu şi nu.

MADAME VINTILĂ *(înţepată):* Şi încă o dată nu.

ŞTEFAN: Da. Şi încă o dată nu. De foarte multe ori nu. Fii ironică, dacă vrei, dar înţelege-mă dacă poţi. E şi asta o voluptate: să nu iubeşti. E mai simplu. E mai sigur.

MADAME VINTILĂ: Nu ştiu, zău, ce să cred despre dumneata.

ŞTEFAN: Crede că sunt un îngâmfat, un vanitos, un închipuit, un prost-crescut, un imbecil... crede toate astea şi dă-mi mâna.

MADAME VINTILĂ *(demnă, ridică din umeri, îi întoarce brusc spatele şi urcă spre hol).*

ŞTEFAN *(o urmează):* A, nu. Nu aşa. Aici e ca la ping-pong. E fără supărare. Ai jucat şi ai pierdut. Să ne strângem frumos mâna ca doi sportivi de treabă, şi gata. Data viitoare câştigi dumneata.

MADAME VINTILĂ *(aproape fără voie, îi dă mâna, fără convingere. El i-o strânge tare, băieţeşte, dar ea şi-o retrage încurcată. Odată liberă, se-ndreaptă într-o doară spre măsuţa din hol. Acolo zăreşte plicul, îl ia în mână, îl deschide, scoate o scrisoare afară şi începe s-o citească).*

ŞTEFAN *(care a urmărit-o cu privirea):* Vezi? Ai şi câştigat.

SCENA VI

Aceiaşi, MAIORUL, JEFF

MAIORUL *(intră prin dreapta, cu racheta în mână transpirat, gâfâind, roşu la faţă):* Cine a câştigat? Eu am pierdut. M-a bătut copilul asta de m-a frânt. *(Se prăbuşeşte pe un şezlong.)*

JEFF *(a intrat după Maior; e şi el aprins de joc)*: Adevărat că l-am frânt. Primul set, 21 la 5. Al doilea set, 21 la 3. Dă cu racheta ca fetele.

ŞTEFAN: Şi te mai lauzi că l-ai bătut!... Aşa adversar, aşa victorie. Bravo, Jeff!
JEFF *(ostil, cu bruscheţe):* Te rog să nu-mi spui Jeff.
ŞTEFAN: Nu te cheamă Jeff?
JEFF: Pentru dumneata, nu.

SCENA VII

Aceiaşi, CORINA

CORINA *(intra prin fund, uşa din stânga):* Jeff! Ce-i asta?
JEFF *(foarte serios, către ea):* Dumneata să nu te amesteci între noi bărbaţii.
CORINA *(nici nu-l aude, coboară spre terasă, spre Jeff):* Ce-i asta, Jeff? Ce fel de vorbă-i asta? Şi ce e halul ăsta pe tine? Ţi-am spus să nu mai joci în soare. Unde ţi-e batista?
JEFF *(se caută în buzunar încurcat).*
CORINA: Sigur. Iar n-ai batistă. *(O scoate pe a ei din buzunar, îl şterge pe frunte, pe obraji. El se lasă ca un copil bosumflat. Moment de tăcere încurcată.)*
ŞTEFAN *(încearcă o diversiune):* Nu facem o partidă, Jeff?
JEFF *(tresărind):* Cu dumneata, nu.
CORINA *(severă):* Jeff!
ŞTEFAN *(către madame Vintilă, care tot timpul a stat deoparte, citându-şi scrisoarea):* Nu facem o partidă?
MADAME VINTILĂ: Mulţumesc. Am făcut astăzi una cu dumneata, şi mi-e de ajuns. *(Iese ostentativ prin fund, dreapta.)*
ŞTEFAN: Am rămas fără partener. *(Strigă:)* Domnu' Bogoiu!...
CORINA *(care continuă să pună ordine în toaleta lui Jeff)*: Lasă-l pe Bogoiu. E ocupat.
ŞTEFAN: Atunci, domnule maior, cu tot regretul, trebuie să recurg la dumneata. Hai.

MAIORUL: Iar, frate?... Abia mă aşezai.
ŞTEFAN: Nu-i nimic. Te antrenezi.
MAIORUL *(resemnat, se ridică foarte greu şi îl urmează. Ies amândoi prin dreapta, planul prim.)*

SCENA VIII

CORINA, JEFF

CORINA *(a terminat toaleta lui Jeff):* Aşa, şi să nu te mai prind fără batistă. Acum ia-o pe a mea. *(Îi întinde batista cu care l-a şters pe frunte.)*
JEFF *(ia batista îmbufnat şi rămâne cu ea în mână):* Domnişoară Corina, nu-mi place gluma asta.
CORINA: Dar nu e o glumă.
JEFF: Eu am şaisprezece ani...
CORINA: Cei mulţi înainte.
JEFF *(continuând):* ...şi dumneavoastră vă purtaţi cu mine de parc-aş avea opt. De ce? Vedeţi, eu un primesc orice glumă când vine de la dumneavoastră. Orice, pentru că...
CORINA: Pentru că?
JEFF *(ar vrea probabil să spună „pentru că vă iubesc”, dar nu poate. Ridică din umeri, lăsând gândul întrerupt. Pe urmă izbucneşte violent):* Dar nu în faţa lui. Nu când mă vede el.
CORINA: Cine „el”?
JEFF: Ştiţi prea bine. El.
CORINA: Nu are nume?
JEFF *(tace.)*
CORINA *(foarte aproape de el):* Jeff! Întreb dacă are nume.
JEFF: Are, dar eu nu pot să-l spun. *(Gata să plângă:)* Nu pot, nu vreau.
CORINA: Uită-te la mine.
JEFF *(priveşte în jos, încăpăţânat).*

CORINA: Nu vrei să te uiţi la mine?
JEFF *(ridică privirea spre ea).*
CORINA *(îi vorbeşte foarte simplu):* Jeff, eu iubesc pe cineva de aici.
JEFF *(dezolat):* Ştiu…
CORINA: Pe tine. (Îl sărută pe obraz.) „El”! Dar el n-are timp de noi, Jeff.

SCENA IX

Aceiaşi, UN CĂLĂTOR, NEVASTA LUI

Intră prin stânga, prăfuiţi din drum, încărcaţi cu valize, pachete, paltoane, un domn şi o doamnă

DOMNUL *(punând jos valizele şi răsuflând):* Uf! Bine că sosirăm. Ziceam că ne-apucă noaptea pe drum. Fir-ar ai dracului cu şoseaua lor.
CUCOANA *(cu un strigăt alarmat):* Costache!
DOMNUL: Ei?
CUCOANA: Cutia!
DOMNUL: Ce cutie?
CUCOANA: Cutia roşie de pălării…
DOMNUL *(încercând să-şi amintească):* Cutia roşie de pălării… A! E jos în maşină.
CUCOANA: Să nu plece cu ea.
DOMNUL: Cum o să plece, dragă, că nici nu l-am plătit. Şi n-a rămas şi cufărul ăl mare?
(Corina şi Jeff au privit uluiţi apariţia celor doi. Nu înţeleg nimic şi se întreabă din ochi unul pe celălalt. În sfârşit, Corina se decide să intervină. Face câţiva paşi spre cei doi.)
CORINA: Dumneavoastră… pe cine căutaţi?
DOMNUL: Dumneata eşti domnişoara Weber?
CORINA: Nu.

DOMNUL: Noi pe dumneaei o căutăm.
CORINA: Pe care „dumneaei”?
DOMNUL: Pe domnişoara Weber.
CORINA: Care domnişoara Weber?
DOMNUL: A, sunt mai multe! Păi, pe una din ele.
CORINA *(din ce în ce mai îngrijorată):* Pentru ce?
DOMNUL: Pentru cameră.
CORINA: Ce cameră?
DOMNUL: Camera…
CUCOANA: Camera de la jurnal… *(Îşi deschide poşeta şi scoate de acolo o coupură de ziar, pe care o citeşte:)* „Vila Weber. Judeţul Ciuc. Gara Gheorghieni. Lângă Ghilcoş. Poziţie admirabilă în pădure. Pensiune completă, 180 de lei pe zi. Adresaţi domnişoara Weber.”
Corina: Şi?
DOMNUL: Şi nimic. Am venit
CORINA *(dezolată):* Aţi venit! *(Strigând spre culise, stânga:)* Ştefan! Aţi venit! Ştefan!
ŞTEFAN *(din culise):* Daa.
CORINA: Vino un moment, te rog. *(Către cei doi)*: Aţi venit… ca să staţi…
CUCOANA: Că n-om fi venit ca să plecăm.

SCENA X

Aceiaşi, ŞTEFAN

ŞTEFAN *(intrând cu racheta în mână):* Ce s-a-ntâmplat?
CORINA *(încet, numai către el):* Ăştia doi…
ŞTEFAN: Ei?
CORINA: Au venit.
ŞTEFAN: Cum au venit?
CORINA: Au venit să stea aici.
ŞTEFAN: Aici, la noi?

CORINA: Da, în pensiune.
ŞTEFAN: Nu se poate. *(Face un pas spre cei doi.)* Dumneavoastră pe cine căutaţi?
DOMNUL: Am mai spus o dată: pe domnişoara Weber.
ŞTEFAN: Nu există.
DOMNUL: Cum nu există, dom'le, cum nu există? Mă rog, pensiunea Weber…
ŞTEFAN:, Nu-i aici.
DOMNUL: Da' unde-i?
ŞTEFAN: Habar n-am.
CUCOANA: Ia ascultă, tinere, dumneata îţi baţi joc de noi? Ce? Noi nu ştim pe ce lume umblăm?
DOMNUL: N-am luat noi automobilul de la Gheorghieni, că zicea că autobuz nu mai este până mâine dimineaţă?
CUCOANA: Şi nu ne-am tocmit cu trei sute de lei pân-aici?
DOMNUL: Şi nu ne-a zis şoferul că-i aici, sus, între brazi?
CUCOANA *(argument suprem):* Şi nu scrie afară, pe firmă, mare de-ţi ia ochii, „Pension Weber"?
ŞTEFAN *(către Jeff, încet):* Ce firmă e?
JEFF *(acelaşi joc):* Firma de sus, deasupra balconului. N-am putut s-o dau jos.
ŞTEFAN: Ei, şi dacă scrie? Ce, dumneata crezi tot ce scrie? Dac-o scrie afară Karlsbad, înseamnă că aici e Karlsbad?
DOMNUL *(rămâne un moment descumpănit de argument.)*
CUCOANA *(şi ea un moment derutată, îşi revine cu energie):* Karlsbad, ne-Karlsbad, noi aici rămânem. Nu mă mişc din loc până nu vine domnişoara Weber. *(Se aşază pe valiză.)* Strig-o, Costache!
DOMNUL *(strigând):* Să vie domnişoara Weber! Să vie domnişoara Weber!
ŞTEFAN *(alarmat):* N-o striga, domnule, că te aude.
DOMNUL: Ba strig, domnule, strig. *(Se îneacă, tuşeşte.)*
ŞTEFAN *(către Jeff):* Jeff du-te sus şi ţine de vorbă pe *Fräulein* Weber. Nu cumva să coboare. Dacă e nevoie,

închide-o în cameră cu cheia.

CORINA *(tot către Jeff, încet):* Şi spune-i lui Bogoiu să vie aici repede.

(Jeff iese.)

SCENA XI

Aceiaşi, fără JEFF

DOMNUL *(care un moment tăcuse pentru ca să-şi recapete suflul pierdut):* Domnişoara Weber, Weber, Weber...

CORINA *(se apropie de el, cu mari menajamente)*: Domnule, calmează-te.

CUCOANA: Nu te calma, Costache!

DOMNUL *(intransigent):* Nu mă calmez. Weber! Weber! *(Se îneacă iar şi tuşeşte.)*

CORINA: Vai de mine! I se face rău. Apă, apă!

DOMNUL *(sufocat, face semn cu mâna că nu-i nimic, că n-ar nevoie de ajutor. Corina, cu alarmă simulată, aleargă în hol şi toarnă un pahar cu apă pe care-l aduce. Ştefan l-a apucat ferm pe Domn şi-l duce spre un şezlong. Cu o ultimă tresărire de voinţă, Domnul mai apucă să strige o dată: Weber!" Ştefan a izbutit să-l aşeze pe şezlong, unde aproape îl imobilizează. Corina îi toarnă cu de-a sila paharul cu apă pe gât, obligându-l să-l bea. Domnul a rezistat cât a rezistat, dar acum e obosit. Şezlongul, apa l-au moleşit. Rămâne în şezlong o clipă, fără suflu. La dreapta lui — Ştefan la stânga — Corina. Cucoana a urmărit jocul miratã, neînţelegând nimic, ameţită puţin de rapiditatea mişcărilor)*.

CORINA: Astmă. E astmatic, săracul.

STEFAN: E astmatic şi vine la munte. Moarte sigură.

DOMNUL *(tresare):* Ai? *(Încearcă să se ridice. Cu o singură mâna, Ştefan îl obligă să rămână locului.)*

CUCOANA: Costache! Scoal' d-acolo! Scoal' d-acolo n-auzi?

SCENA XII

Aceiaşi, BOGOIU

Bogoiu intră pe scara din fund, coboară în grabă treptele. Corina se duce spre el.

BOGOIU: M-aţi chemat?
CORINA: Căpitane, sunt doi pasageri clandestini pe vapor.
BOGOIU *(arătându-i din ochi pe cei doi):* Ăştia?
CORINA: Ăştia.
BOGOIU *(coboară din planul I. Vorbeşte autoritar şi sobru. E pătruns de ceea ce face):* Voi sunteţi clandestinii?
DOMNUL *(care şi-a revenit în parte, dar uluit de întrebare):* Cum clandestini?
BOGOIU: Te faci că nu ştii? Adă-ncoa biletele. Să le văd.
DOMNUL *(din ce în ce mai uluit):* Ce bilete, dom'le?
CUCOANA: Şi cine eşti dumneata?
BOGOIU: Voiajezi fără bilete şi mă mai întrebi cine sunt. O să vezi dumneata cine sunt eu.
CUCOANA: Ba, pardon. Nu voiajăm fără bilete. Biletele le am eu. Sunt aici *(Îşi deschide poşeta — o poşetă imensă — în care scotoceşte un timp, şi scoate, în fine, două jumătăţi de bilet de tren.)* Poftim.
BOGOIU *(a luat biletele şi le-a cercetat)*: Nu-s bune. Altele.
CUCOANA: Cum să nu fie bune, păcatele mele? Noi plătim jumătate de preţ, ca dumnealui e funcţionar la Regie. Uite şi carnetul *(Scoate un carnet de identitate, pe care i-l întinde, dar la care Bogoiu nici nu se osteneşte să se uite.)*
BOGOIU: Nu-s bune, madam. Astea-s de tren.
CUCOANA: Păi da' de ce să fie?
BOGOIU: De vapor.
DOMNUL *(scos din sărite):* Ia ascultă, domnule, aţi

înnebunit? Sau vreţi să ne-nnebuniţi pe noi? Ce e comedia asta? Cu mine să nu vă jucaţi! M-auzi? Să nu vă jucaţi. Eu nu ştiu multe.

CUCOANA: Costache!

DOMNUL *(pornit de tot):* Nici un Costache. Da' până când? Aici am venit, aicea rămân. Nici nu vă cunosc. N-am venit la dumneavoastră. Eu la domnişoara Weber am venit. Să vie domnişoara Weber! Vreau s-o văd pe domnişoara Weber!

SCENA XIII

Aceiaşi, MADAME VINTILĂ, MAIORUL

În cursul ultimelor replici, a intrat prin fund, uşa din stânga, madame Vintilă. A auzit ţipete şi a ieşit să vadă ce se întâmplă. Priveşte cu curiozitate grupul de pe terasă, întrebând din ochi, când pe unul, când pe celălalt, ce se petrece. Tot jocul destul de şters, pentru a nu distrage atenţia spectatorului de la grupul principal.

MAIORUL *(intră prin dreapta, cu racheta în mână, uimit de ţipete, dă nas în nas cu Domnul):* Ce e, domnule? Ce te-a apucat?

DOMNUL: Dumneata eşti domnişoara Weber?

MAIORUL: Nu.

DOMNUL: Atunci, ce te-amesteci? *(Continuă să ţipe.)* Weber! Weber!

SCENA XIV

Aceiaşi, JEFF

Jeff intră în scenă, coborând scara din fund, acceptă să-

i vorbească lui Ştefan, pentru că în cei doi intruşi simte o primejdie comună. Dar e sobru, fără comunicativitate, atitudine de „serviciu comandat”.

ŞTEFAN: Ce e nou, Jeff?

JEFF: A auzit voci şi a vrut să coboare. Am încercat s-o opresc, n-a vrut şi... am închis-o. Uite cheia.

ŞTEFAN: Dă-o-ncoa. *(Către cei doi intruşi:)* Aşa. Şi acum să stăm liniştiţi de vorbă.

DOMNUL *(ţipând mereu):* Cu dumneata nu stau de vorbă, dom’le. Nu te cunosc.

ŞTEFAN: Rău faci. Ascultă-mă. Ascultaţi-mă. Dumneavoastră vreţi s-o vedeţi pe domnişoara Weber? N-o s-o vedeţi. Nu e. Nu mai e. O să strigaţi. O dată, de două ori, de nouă ori. Şi n-o să vie. Vedeţi, cheia asta? E de la odaia ei. *(Pune cheia în buzunar.)* Cred că înţelegeţi.

DOMNUL *(gest de protest).*

ŞTEFAN: A! Ştiu ce o să spuneţi. Că, ţipând, v-ar putea auzi cineva. Un vecin... un jandarm...

DOMNUL *(gest de satisfacţie, care vrea să spună: „Ei vezi? Ei vezi?”).*

ŞŢEFAN: Eroare, domnul meu. Profundă eroare. Ziceaţi că aţi venit cu automobilul. Mă rog, aţi văzut dumneavoastră pe tot drumul, până aici, o casă?

MAIORUL: O singură casă?

MADAME VINTILĂ: Un bordei?

BOGOIU: N-aţi văzut. Şi de unde să vedeţi daca nu e?!

ŞTEFAN: Suntem singuri. Absolut singuri. Până la Ghilcoş, paisprezece kilometri.

JEFF: Până la Gheorghieni, treizeci şi şase.

ŞTEFAN: Cine să vă audă până acolo? *(Domnul şi Cucoana ascultă consternaţi, reduşi la tăcere de „logica faptelor”.)* Prin urmare, nu e mai bine să stăm cuminte de vorbă? O să ne înţelegem. la dumneata loc. *(Îl ia pe Domn şi-l duce din nou pe şezlong. Domnul se lasă*

greu, dar nu rezistă propriu-zis — mai ales Corina fiind lângă el şi ajutându-l, cu multe menajamente, să se aşeze.) Şi dumneata… *(Îndreptându-se spre Cucoana:)* Dumneata aici… *(Se duce la şezlongul lui, îl apropie de cel care şade Domnul şi pe urmă continuă, cu gravitate:)* Doamnă! Nu ştiu dacă vă daţi seama de importanta gestului meu. Dumnealor mă cunosc şi mă vor înţelege. *(Arătând-o pe madame Vintilă:)* Dumneaei mai ales. Scaunul acesta este al meu. *(Magnanim:)* Vi-l ofer. Da. Vi-l ofer. Şedeţi. *(Cucoana l-a urmărit buimăcită de locvacitatea lui. Se apropie timidă — e primul ei moment de timiditate — şi ia loc cu un sentiment de nesiguranţă.)* Da, da, puteţi şedea. Aşa… Şi acum, prieteneşte — da' ştiţi? — prieteneşte: ce căutaţi dumneavoastră aici?

(Între timp, toată lumea s-a apropiat de planul I. Spre centrul rampei. Distribuţia grupului e următoarea: Domnul şi Cucoana, fiecare pe câte un şezlong. Corina şi Ştefan — în picioare, între cele două şezlonguri — Corina de partea Domnului, Ştefan de partea Cucoanei. Maiorul, Bogoiu, Madame Vintilă şi Jeff închid şezlongurile într-un semicerc. În momentul în care Ştefan a pus ultima întrebare, grupul a fost constituit cum am spus mai sus şi toată lumea îi fixează pe cei doi. Moment de tăcere. Domnul şi Cucoana nu ştiu ce să răspundă.)

CORINA: Aici… în pustietatea asta?

ŞTEFAN: De ce nu vă duceţi la Borsec, că-i apă gazoasă?

CORINA: De ce nu vă duceţi la Sovata, că-i muzică militară?

MAIORUL: De ce nu la Sinaia, că-i ruletă?

MADAME VINTILĂ: De ce nu la mare?

JEFF: De ce nu la şes?

BOGOIU: De ce nu la deal?

CORINA: Da' aici? Ce să vedeţi aici?

BOGOIU: Sau aţi fi venit să-l vedeţi pe dumnealui *(îl arată pe Maior)* cum prinde peşti? V-aţi ars. Nu prinde

niciunul. Vă spun eu.
DOMNUL *(brusc interesat):* Sunt şi peşti?
BOGOIU: Sunt, dar cine i-a văzut?
DOMNUL *(cu satisfacţie, către nevastă)*: Ei madam? Ziceai să nu-mi iau undiţa. Dacă te ascultam pe dumneata…
MAIORUL *(direct vizat):* Şi ai luat-o?
DOMNUL: Se putea, nene? E jos în automobil.
MAIORUL: De ce?
DOMNUL: Cum de ce? Ca să pescuiesc.
MAIORUL: Să pescuieşti, ce?
DOMNUL: Peşti.
MAIORLTL: Peştii mei?!
BOGOIU: Peştii lui?!
DOMNUL *(care începe din nou să se indigneze):* Cum ai dumitale, dom'le? Cum ai lui, dom'le? Ce? I-aţi ştampilat?
ŞTEFAN *(prezidenţial):* Vă rog, domnilor, vă rog. Să nu ne pierdem calmul. Calmul aşa de greu câştigat. Să revenim la ce ne interesează şi să discutăm fără digresiuni. Nu-i aşa, doamnă? Fără digresiuni.
CUCOANA *(nu înţelege, dar aprobă, sedusă de „manierele" lui Ştefan).*
ŞTEFAN: Vedeţi? Şi doamna e de aceeaşi părere. Să discutăm civilizat. Aşadar… dumneavoastră n-aţi vrea să plecaţi de aici?
DOMNUL: Nici mort.
ŞTEFAN: Păcat… Păcat, fiindcă dacă nu plecaţi singuri, o să fim siliţi să vă expulzăm. *(Explicând:)* Să vă dăm afară. Şi cu cât întârziaţi, cu atât e mai neplăcut. Vedeţi? Se înserează. *(Într-adevăr, lumina a început să scadă.)*
CORINA: Se face frig.
ŞTEFAN *(cu tonul politicos şi impersonal cu care dă o informaţie):* La munte, nopţile sunt reci. Şi nu cred că se doarme prea bine pe şosea.
CUCOANA *(cu un început de teamă):* Costache?…

DOMNUL *(se uită la unul, se uită la altul, nu ştie ce să facă. Pe urmă, se decide)*: În ruptul capului. Aici rămânem. S-o vedem şi p-asta!

BOGOIU: O s-o vezi. Ascultaţi-mă pe mine: o s-o vezi. Dumneatale nu ştii ce te aşteaptă. Întreabă-mă pe mine. Întâi şi-ntâi îţi ia creta.

DOMNUL: Care cretă?

BOGOIU: Creta. Pe urmă... Vezi cravata asta? *(Îi ia cravata în mână şi o pipăie.)* Frumoasă, n-am ce zice. Frumoasă, da' ţi-o ia. Şi pantalonii... *(Pipăie stofa pantalonilor.)* Tii! Teribilă, dom'le! N-are moarte. Stofă englezească! Ţi-i ia şi pe ăştia.

MAIORUL: Şi să te-ntreb şi eu ceva...

DOMNUL *(care l-a ascultat cu desăvârşire aiurit pe Bogoiu, urmărindu-i fiecare cuvânt, fiecare gest cu o blândă stupoare, îl întrerupe pe Maior, fără violenţă însă):* Nu mai întreba, domnule. Lasă. Aţi întrebat destul. Să întreb şi eu acum. O singură dată. *(Se ridică în picioare, îi priveşte pe toţi lung şi întreabă îngrijorat, cu sinceră seriozitate:)* Dumneavoastră nu sunteţi nebuni?

CORINA *(după un moment de tăcere, în timpul căruia fiecare părea că reflectează pentru a răspunde în consecinţă de cauză)*: Ba da. Nu cu totul nebuni. Puţin. Mai mult într-o ureche, decât nebuni de-a binelea. Iertaţi-ne că nu v-am spus-o de la început.

DOMNUL: Nu era nevoie... se vede...

CORINA: Noi, ăştia, câţi suntem aici, avem fiecare scrânteala noastră, mica noastră scrânteală. Şi s-a potrivit să ne înţelegem destul de bine. Nu de la început. *(Către Ştefan:)* Nu e aşa că nu de la început? *(Din nou către cei doi:)* Acuma însă facem un fel de familie... o echipă... un joc... E un joc pe care n-o să ştiţi niciodată să-l jucaţi. Pentru că... voi veniţi direct de la Bucureşti. În timp ce noi... noi picăm puţin din lună. *(Domnul şi Cucoana au rămas pironiţi, la dreapta şi la*

stânga Corinei. Se privesc peste capul ei cu o mirare în care licăreşte parcă un început de înţelegere. Par a-şi spune: „nu vezi că cu ăştia nu e nimic de făcut?”). Nu spuneţi nimic. Nu e nevoie. Aţi înţeles. Ştiu, simt că aţi înţeles... Poate că trebuia să vă vorbim aşa de la început. Ce vreţi? Ne-aţi speriat... Când v-am văzut intrând, ni s-a părut că tot jocul nostru se sfârşeşte... că se sfârşeşte prea devreme... Dar acum... fiindcă aţi înţeles, o să vă duceţi. *(Îi ia şi pe unul, şi pe altul de braţ şi merge cu ei spre stânga, pe unde au intrat.)*

ŞTEFAN: Vă aşteaptă jos o maşină. Fără nicio grabă sunteţi într-un ceas şi jumătate la Gheorghieni. *(În timp ce vorbeşte, Domnul şi Cucoana îşi ridică valizele, pledurile, pachetele pe care le lăsaseră jos, la intrare.)*

CORINA: Se înserează şi e senin.

ŞTEFAN: O să aveţi un drum minunat.

CORINA: Ce bun e pledul ăsta!

ŞTEFAN: Vă înveliţi bine şi nici nu ştiţi când aţi ajuns în oraş. *(Cei doi şi-au luat toate bagajele, aşa cum au intrat prima dată, în scenă. Se retrag puţin buimăciţi, cu faţa spre grup, privindu-i pe toţi lung.)* N-aţi uitat nimic? Ba da. Aţi uitat să ne spuneţi bună seara.

DOMNUL şi CUCOANA *(se uită unul la altul, ezită, sunt încurcaţi, şi pe urmă timid, aproape în acelaşi timp):* Bună seara.

TOŢI *(înclinându-se uşor)*: Bună seara.

(Cei doi ies.)

SCENA XV

Aceiaşi, fără CUCOANA şi DOMNUL, apoi un moment, DOMNUL

Toţi câţi rămân în scenă se privesc uşuraţi. Din toate piepturile, un lung oftat de uşurare. Fiecare se aşază pe

unde poate. Ştefan, evident, pe şezlongul lui. Moment de tăcere, ca după o mare primejdie din care scapi teafăr.

DOMNUL *(intră iar):* Tot eu... *(Toţi sar brusc în picioare, împinşi ca de un resort. Îl privesc cu răsuflarea tăiată.)* Nu vă speriaţi. Nu rămân. Nu mai rămân nici dacă mă rugaţi. Nici dacă mă plătiţi. Ne ducem la mare. Da' voiam să fac o întrebare. Ultima. De la Ghiorghieni e tren la Constanta?

MAIORUL: E, da' e cam lung. O zi şi jumătate.

DOMNUL: O zi şi jumătate. Care va să zică, azi avem joi, 12... Dacă plecăm diseară... *(Vocea Cucoanei din culise: „Costache!")* Vin, soro, vin... *(Iese din scenă.)*

SCENA XVI

Aceiaşi, fără DOMN

Acelaşi joc ca la începutul scenei precedente. Sentiment general de uşurare. Fiecare se aşază la locul lui. Moment de tăcere.

BOGOIU *(care a auzit ultima replică a Domnului, fără să-i dea prea mare atenţie, sare luminat, ca şi cum abia acum ar fi auzit-o):* Ce-a zis? Joi? 12? Aţi auzit? A zis joi. A zis 12. Joi, joi, joi... E joi şi e 12. Daţi-mi o cretă! Daţi-mi un creion! Daţi-mi cerneală! Daţi-mi să scriu! *(Scrie cu degetul pe jos, pe perete, în aer:)* Joi 12 august, joi 12 august... Presimţeam eu, domnule! Îmi spunea inima. 12 august, 12 au... *(Entuziasmul îi scade subit, lasă cuvântul neterminat. Rămâne ca degetul suspendat în aer, deget cu care tocmai desena cifra descoperită. Pe urmă, cu totul dezumflat:)* Dacă azi e în doişpe, atunci pân' la cincispre'ce mai sunt trei zile. Şi

la 15…

MADAME VINTILĂ: Ce e la 15?

BOGOIU: Păi ce să fie… Ministerul… Serviciul… Se termină vacanţa… Trebuie să plec… Lumina aia galbenă de la birou… Mirosul de hârtie veche… *(Tresărind, aproape violent:)* Eu nu plec. Rămân. Fie ce-o fi, rămân.

MAIORUL: Ba o să pleci. Toţi plecăm. Azi unul, mâine altul… Cum trece vremea, domnule… Şi când mă gândesc că mă-ntorc acolo…

MADAME VINTILĂ (pe gânduri): Acolo, acasă… lucruri de care te-ai săturat… Aceeaşi viaţă, care nu se mai schimbă…

CORINA *(uşoară, aproape imperceptibilă, privire spre Ştefan):* Oameni pe care n-o să-i mai vezi…

MADAME VINTILĂ: Şi alţii, pe care ai să-i vezi mereu, întotdeauna…

(Lumina a scăzut între timp simţitor, fără să se fi întunecat însă de tot. Lung moment de tăcere, în care gândul tuturor se depărtează.)

ŞTEFAN *(scuturându-se din melancolia care i-a cuprins pe toţi):* Bună treabă mi-ai făcut, domnule Bogoiu. Te felicit. În câte e azi? În câte e azi? Iacă, ştii în câte e azi. Îţi place? *(Face un gest circular, arătându-i vag pe toţi, dar arătând mai ales acea nelămurită tristeţe care s-a furişat între ei.)* Eram fericiţi adineauri. Era o zi oarecare, o zi fără calendar, şi eram fericiţi. Acuma e joi şi în 12 august… şi atâta lucru e de ajuns… ca să nu mai fim.

BOGOIU: De… dacă ştiam… Acuma… să uităm şi noi…

ŞTEFAN: Dacă putem… E mai greu de uitat…

BOGOIU: Nu e greu.. Uite, o să mergem la masă şi să vezi cum uităm. Nu mergem la masă?

MAIORUL *(gata la apel):* Ba mergem…

MADAME VINTILĂ: S-a făcut răcoare. Mă duc să mă

schimb şi viu şi eu. *(Iese).*

ŞTEFAN *(către Bogoiu):* Tot te duci sus. Uite cheia. Descui-o pe *Fräulein* Weber. Să nu ştie nimic.

BOGOIU: O să ţipe.

ŞTEFAN: O s-o-mpaci. Faceţi un tabinet, o laşi să câştige, şi se-mpacă ea.

SCENA XVII

CORINA, ŞTEFAN, JEFF

CORINA *(care în tot timpul scenei de mai sus a rămas într-un colţ, tăcută, se apropie, acum Ştefan):* În câte e azi?
ŞTEFAN: Eşti glumeaţă.
CORINA: Nu. Întreb cu toată seriozitatea în câte e azi?
ŞTEFAN *(enunţând):* Joi 12 august.
CORINA: Nu-ţi spune nimic data asta?
ŞTEFAN: Nimic. Cel puţin nimic special. E o aniversare?
CORINA: Gândeşte-te bine!
ŞTEFAN *(caută o clipă şi pe urmă ridică din umeri.)*
CORINA: Kleine Nachtmusik... Salzburg...
ŞTEFAN *(cu un gest de plictiseală):* Ooo!
CORINA: Niciun „Ooo”! Avem un pact şi cer să-l respecţi. Recunoaşte că de când am reparat aparatul de radio, nu l-am pus niciodată să cânte. Aşa era învoiala. Uite, l-am lăsat, săracul „la colţ”. Dar acum... *(la aparatul de radio şi-l ridică cu destulă greutate, încercând să-l ducă spre măsuţa lui obişnuită.)*
JEFF *(îi sare în ajutor):* Lăsaţi-mă, domnişoară Corina... pe mine. *(la aparatul, îl aşază, pe măsuţă, pune priza, întoarce butonul.)* Pe unde se transmite?
CORINA: Prin Viena.
JEFF *(citând pe indicatorul aparatului şi învârtând butonul)*: 507 lungime de undă. 506 şi 8.
CORINA: Nu vă oblig să rămâneţi aici. Vă puteţi duce la masă.
ŞTEFAN: Foame nu mi-e, şi după o zi aşa de agitată, nimic mai bun decât un ceas de şezlong. Fie şi muzical, dacă nu se poate altfel. *(Fiecare se azază pe câte un şezlong. Între timp, Jeff a continuat să caute postul Viena. S-au auzit diverse zgomote şi ţârâituri, iar acum*

se aude destul de clar tic-tacul obişnuit al postului Viena.)

CORINA: Opreşte Jeff. Aici e. Viena. Recunosc semnalul. *(Se uită la ceas.)* Trebuie să înceapă curând. În câteva minute. Vino aici. *(Jeff a rămas lângă aparatul de radio şi îi priveşte de sus, din umbră, pe amândoi.)* Nu vii? *(Tăcere.)* Nu vrei să vii, Jeff?

ŞTEFAN: Eu zic să vii. Am citit undeva că între muzică şi matematică există legături foarte strânse. Or, dumneata, Jeff, care eşti cel mai eminent corigent la matematici pe care l-am cunoscut vreodată...

(Jeff se-ntoarce brusc şi iese din scenă, trântind foarte puternic uşa.)

SCENA XVIII

CORINA, ŞTEFAN

Seara s-a lăsat între timp de tot. E o seară albastră, clară, fără obscuritate. S-ar zice că lumina şi-a schimbat numai densitatea, că a devenit mai uşoară, mai vaporoasă. Trecerea s-a făcut lent, fără bruscheţe, pe nesimţite. Ieşirea zgomotoasă a lui Jeli e urmată de o clipă de tăcere. Semnalul lui Radio Viena se aude depărtat, ca un tic-tac de ceasornic într-o mare tăcere.

CORINA: Ce ai cu el?

ŞTEFAN: Nimic.

CORINA: Mie mi-e drag.

ŞTEFAN: Şi mie.

CORINA: Atunci, de ce-l repezi?

ŞTEFAN: Pentru că aşa se vorbeşte între bărbaţi. Scurt. Fără mofturi... L-ai văzut când joacă cu mine ping-pong? Simt că fiecare minge, pe care mi-o trimite e un

pumn. Are şaisprezece ani. În fundul inimii lui, îmi e recunoscător că mă port cu el ca şi cum ar avea douăzeci şi cinci.

CORINA: Dar eşti prea aspru.

ŞTEFAN: E felul meu de tandreţe. La şaisprezece ani, e singurul fel de tandreţe care se suportă bine.

CORINA: Nu poţi să-l suferi.

ŞTEFAN: Mi-e foarte drag. Întâi… întâi pentru că e corigent… Nu râde. Am un sentiment de familie pentru toţi corigenţii din lume. Şi eu am fost pe vremea mea… Şi sunt şi astăzi… *(Tăcere.)* Pe urmă… mi-e drag pentru că te iubeşte. În felul lui. Cu pumnii strânşi. Încruntat. Cred că nu ştii cum te iubeşte. Şi nici nu trebuie să ştii. Nu ţi-ar ierta-o…

CORINA: Îl cunoşti bine*? (Întrebarea nu e apăsată. Ea trece mai departe. Visează altceva.)*

ŞTEFAN: Destul de bine. L-am mai întâlnit o dată, mai demult. Acum vreo douăzeci de ani. Nu s-a schimbat prea tare. Aceeaşi privire care trece înaintea cuvintelor. Aceeaşi frunte care se deschide singură — ca o fereastră — când totul ar voi să se închidă, să se refuze… Şi un fel de tăcere bruscată, colţuroasă, de care se lovesc gesturi şi cuvinte… Gesturi pe care nu le va duce niciodată până la capăt… Cuvinte pe care niciodată nu le va spune pe de-a-ntregul.

CORINA *(chemându-l uşor, fără să-l privească)*: Ştefan!

ŞTEFAN *(n-a auzit-o, nu o priveşte)*: De atunci, l-am mai văzut de câteva ori. „În viaţă”, cum se zice. Din ce în ce mai rar… Din ce în ce mai departe… Când am venit aici, îl pierdusem de tot. Mi se părea că e o foarte veche amintire, foarte veche, foarte ştearsă… Într-o dimineaţă am dat ochii cu el în oglindă, ca la un colţ de stradă. „Unde ai fost?” „Ce-ai făcut?” N-am ştiut ce să-i răspund. Mi se părea că nu fusesem nicăieri, că nu făcusem nimic…

CORINA: Eu nu l-am cunoscut, dar l-am aşteptat. L-am

aşteptat mereu, în toţi oamenii pe care i-am întâlnit... în acei câţiva, foarte puţini, pe care mi se părea că-i iubesc. Îmi ziceam: nu-ţi pierde răbdarea. Are să vină. Aşteaptă. Este poate sub încruntarea asta care te răneşte, este poate sub această indiferenţă, sub această uitare... Aşteaptă. Are să vină.

ŞTEFAN: Şi când vine, nu-l vezi. Şi când vorbeşte, nu-l auzi.

CORINA: Şi când îl vezi, el trece mai departe. Şi când îl auzi, el a tăcut. *(După o tăcere:)* Ştefan!

ŞTEPAN: Daa...

CORINA: Mi-e frig.

ŞTEFAN: La munte, nopţile sunt reci.

CORINA: Este în hol, pe divan, un şal — şalul meu albastru.

ŞTEFAN: E o informaţie asta?

CORINA: Nu. E o rugăminte.

ŞTEFAN *(se ridică din şezlong cu foarte mare greutate):* Presimţeam. Totdeauna în viaţă momentele mele de visare le-am plătit scump. Sunt un sentimental. *(S-a dus spre divanul din hol, a luat şalul, vine spre Corina şi i-l întinde.)*

CORINA: Nu aşa, dragul meu. Înveleşte-mă.

ŞTEFAN: Mă exploatezi. *(O acoperă cu şalul pe picioare, pe urmă se întoarce la locul lui şi se întinde în şezlong.)*

CORINA *(după o secundă):* Ştefan? Nu auzi?

ŞTEFAN: Ba da... ca prin vis. Ciudat. Am sentimentul că dorm, că dorm profund. Şi chiar dacă-ţi mai este frig, n-am să mă pot ridica de aici, să mai caut un şal.

CORINA: Ştefan... Vreau să te sărut.

ŞTEFAN: E o rugăminte?

CORINA: Nu. E o informaţie.

(Un moment, rămân nemişcaţi la locurile lor. Pe urmă, aproape în acelaşi timp, se ridică amândoi, se apropie unul de altul şi în sfârşit... se sărută. Se privesc apoi cu gravitate, ca şi cum sărutul ar fi rămas undeva între ei. El

o ia de mână şi se îndreaptă spre scena din fundul holului. Ea îl urmează. În timp ce urcă scara, încep să se audă, ca o voce care a fost mereu prezentă, dar care abia acum se desprinde din tăcere, primele măsuri din romanţa din Kleine Nachtmusik, de Mozart. La jumătatea scării se opresc.)

CORINA *(şoptind):* Kleine Nachtmusik…

(Ascultă amândoi o clipă, pe urmă, cu paşi foarte uşori, urcă mai departe scara, ieşind din scenă.)

SCENA XIX

BOGOIU

Scena rămâne o clipă goală. Viorile din Salzburg se aud mai precise, dar mereu în surdină. Lumina e foarte albastră. Cu şezlongurile desfăcute, cu şalul Corinei trenând pe unul din ele, terasa pensiunii are într-adevăr ceva de covertă pustie, noaptea.

BOGOIU *(intră prin stânga. Priveşte de jur împrejur. Se apropie de cele două şezlonguri. Ia o clipă în mână şalul şi-l lasă să cadă la loc. Priveşte lung spre scara pe unde au ieşit Corina şi Ştefan. Se reazemă de perete, pe pragul dintre terasă şi hol, şi pe urmă, ca şi cum în transmite departe un ordin, unui echipaj nevăzut).* Opriţi motoarele. Desfaceţi pânzele. Să n-aud nici un val. Nici unul…

CORTINA

ACTUL III

Acelaşi decor spre sfârşitul lunii august. Dimineaţă ce, cu lumina uşor obosită, de vag început de toamnă.

SCENA I

CORINA, ŞTEFAN

CORINA *(într-o rochie caldă de casă. Ştefan în pantaloni gri, pulover albastru, cu mâneci lungi şi închis la gât. Ţinuta lor arată o dimineaţă rece de munte. Corina, pe terasă, în stânga, pe un şezlong, aproape paralel cu rampa, priveşte afară, spre culise, într-un fel de reverie atentă ca şi cum ar urmări ceva foarte important, ce se petrece acolo. În hol, comod instalat într-unul din fotoliile albe de nuiele, Ştefan citeşte o carte. La ridicarea cortinei, o clipă de tăcere prelungeşte această situaţie, care durează probabil mai de demult):* Încă una…

ŞTEFAN: Ai spus ceva?

CORINA: A mai căzut încă una. E a şaptesprezecea. Ieri au fost unsprezece. Alaltăieri cinci.

ŞTEFAN: Vrei să le numeri pe toate?

CORINA: Aş vrea! Sunt aşa de multe, că mi-ar trebui o eternitate… Ştefan!

ŞTEFAN *(fără să-şi întrerupă lectura):* Daa…

CORINA: Pot să spun o prostie?

ŞTEFAN: Te rog. Nu te jena.

CORINA: Eu până acum nu văzusem niciodată cum cade o frunză. Credeam că se rupe şi cade.

ŞTEFAN: Ai intuiţii miraculoase, Corina. Închipuieşte-ţi că într-adevăr asta e singura metodă a frunzelor de a

cădea: se rup şi cad. Mă epatezi.

CORINA: Şi tu mă epatezi, dragul meu. Prin ignoranţă. Nu ştii, nu bănuieşti câte gesturi mărunte sunt într-o cădere de frunză… *(Tăcere.)* Optsprezece…

ŞTEFAN: Cum?

CORINA: Zic, optsprezece. A optsprezecea frunză de azi-dimineaţă.

ŞTEFAN: Corina!

CORINA *(întrebare mormăită):* Mmm?

ŞTEFAN: Te plictiseşti?

CORINA: Da, dragul meu. Mă plictisesc. Mi se întâmplă prima oară în viaţă — şi e delicios.

ŞTEFAN: Eu te plictisesc?

CORINA: Da, dragul meu. Mă plictiseşti — şi n-am să te uit niciodată din cauza asta… Hm! E curios poate: eu n-am cunoscut până acum decât numai oameni amuzanţi. Tu eşti primul care nu mă amuză.

ŞTEFAN: Mă flatezi, Corina.

CORINA: Nu, nu — sunt foarte sînceră. În prima zi când ne-am vorbit, ţiu minte că mi-ai spus: „Eu sunt un tip *terre-à-terre*: plat”. Credeam că te lauzi, dar nu te lăudai. Eşti într-adevăr foarte *terre-à-terre*, Ştefan. N-ai vervă. N-ai fantezie. Şi taci. Taaci! Tu eşti primul om din viaţa mea care tace.

ŞTEFAN: Sunt primul care te iubeşte, Corina.

CORINA; Poate că e totuna… Te ascult ore întregi cum taci. Ai tot felul de tăceri: vorbăreţe, răstite, calme, somnoroase… De la tine am învăţat şi eu să tac. Nu găseşti că fac progrese?

ŞTEFAN: În momentul ăsta, nu.

CORINA: Ai dreptate, acum nu. Am gust de vorbă, dar o să-mi treacă. De obicei însă, fii loial, Ştefan, şi recunoaşte: am învăţat să tac. Mă mir şi eu uneori când mă surprind tăcând. Nu mă recunosc. Mi se pare că ani de zile am trăit într-un vacarm, şi că a încetat deodată. Era vacarmul meu personal, erau gesturile mele, paşii

mei, mâinile mele, care se agitau... Eram plină de gesturi, ca un pom plin de vrăbii...

ŞTEFAN: Dacă nu mă înşel, e o imagine.

CORINA: Da, dragul meu. Iartă-mă. N-am să mai fac. Dar lasă-mă s-o termin pe asta: tot am început-o. Ziceam: ca un pom plin de vrăbii Ai venit tu, le-ai speriat şi s-au dus. Acuma, uite-mă aici, fără gesturi, fără vorbe... *(Tăcere. Îşi duce mâna la ureche ca şi cum ar asculta bătaia unui ceas de mână.)* Îl auzi?

ŞTEFAN: Ce?

CORINA: Pulsul.

ŞTEFAN: Nu.

CORINA: Eu îl aud. E ciudat cum nu l-am auzit douăzeci şi cinci de ani... Ş-acuma îl aud. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiam... Din câte voci mici e făcută o mare tăcere... Ştefan, tu le auzi?

ŞTEFAN: Ce să aud?

CORINA: Vocile.

ŞTEFAN: Una singură, Corina: pe a ta.

CORINA: Eu am mai multe, dragul meu. Abia aici le-am descoperit. Vocile mele interioare...

ŞTEFAN: Trebuie să fie un scandal când vorbesc toate-deodată...

CORINA: Nu. Se înţeleg destul de bine între ele... *(Tăcere.)* Nouăsprezece. A căzut a nouăsprezecea frunză.

ŞTEFAN: Înseamnă pe hârtie, să nu le uiţi.

CORINA: Nouăsprezece într-o singură dimineaţă; nu e mult? Vine toamna. Mi se pare că a şi venit. E o pată roşcată pe Hăşmaşul Mare. Ieri era mai palidă, azi-dimineaţă mai aprinsă... Septembrie...

ŞTEFAN: Încă nu.

CORINA: Ba da. Două zile, trei zile, şi pe urmă... *(Tăcere.)*

ŞTEFAN (îşi închide cartea, se ridică de la locul lui, vine spre ea, se opreşte lângă şezlongul ei, jumătate pas în urmă, îi pune uşor mâna pe umăr): Ce e cu tine?

CORINA *(ridica din umeri, fără să-l privească):* Ştiu eu? Septembrie..

ŞTEFAN: Cum te-ai schimbat, Corina! Eşti tu fata pe care am întâlnit-o aici, pe terasa, acum douăzeci şi... câte zile?

CORINA: Nu le-am numărat. Mai târziu o să le vină şi lor rândul. Acuma sunt ocupată cu frunzele.

ŞTEFAN: Eşti tu? Aveai un surâs scurt, bătăios. Unde e? Grava mea iubită!

CORINA: Mai spune odată.

ŞTEFAN: Ce?

CORINA: „Grava mea iubită”.

ŞTEFAN: Îţi place?

CORINA: Mă surprinde. Nu credeam că voi putea fi o iubită gravă. *(Încercând să glumească.)* Nu era genul meu... gravul meu domn. Necunoscutul meu domn.

ŞTEFAN: Ce vrei să spui?

CORINA: Eu nu vreau să spun nimic. Cel mult aş vrea să întreb.

ŞTEFAN: Întreabă.

CORINA: Dar să nu râzi. *(Se ridică de la locul ei cu o foarte mare simplicitate, fără şi sconteze niciun efect:)* Ştefan, cine eşti tu?

ŞTEFAN: Nu m-am prezentat?

CORINA: Te-am rugat să nu râzi. Cine eşti? Eşti un domn bun cu un şezlong şi cu câteva manii simpatice de vacanţă. Şi pe urmă? Şi mai departe?

ŞTEFAN: Mai departe...

CORINA: Da. Ştiu cine eşti în august. Dar în septembrie, cine eşti?

ŞTEFAN: Ei bine, Corina, în septembrie şi în octombrie, „mai departe”, cum zici tu...

CORINA: Ştefan.

ŞTEFAN: Da.

CORINA: Vrei să faci un lucru oribil.

ŞTEFAN *(scurtă privire întrebătoare).*

CORINA: Vrei să răspunzi.
ŞTEFAN: M-ai întrebat.
CORINA: N-am întrebat nimic.
ŞTEFAN: Corina…
CORINA: N-am întrebat nimic. Nu vreau să-mi spui nimic.
ŞTEFAN: Totuşi…
CORWA: Te rog, Ştefan, te rog, taci. Tu, care ştii să nu taci aşa de bine, taci şi de astă dată. Nu te întreb, nu-ţi cer, nu vreau, nu mă interesează…
ŞTEFAN: Corina, ce înseamnă copilăria asta? Linişteşte-te.
CORINA: Lasă-mă, te rog, lasă-mă. Sunt zăpăcită. Nu ştiu ce spun. Nu ştiu ce întreb. Nu întreb nimic. Lasă-mă singură, cinci minute, două minute.
ŞTEFAN: Dar nu se poate. Dar trebuie să-mi explici.
CORINA *(aproape de lacrimi):* Nu am nimic de explicat. Lasă-mă, îţi spun, lasă-mă…

SCENA II

ACEIAŞI, BOGOIU

Bogoiu a intrat de câteva secunde prin fund şi a rămas acolo, tăcut, lângă perete, privind fără să înţeleagă ce se întâmplă. În momentul acesta îl zăreşte Corina.

CORINA *(încercând să găsească un surâs, în enervarea de care treptat s-a lăsat cuprinsă):* Uite, dacă nu mă laşi, am să mă plâng căpitanului. Domnule Bogoiu! Căpitane! Domnul acesta e indiscret. Nu se mai poate plimba o femeie tânără pe covertă fără să fie acostată? Ce fel de vapor e ăsta?
BOGOIU *(s-a apropiat. Simte că gluma acoperă un lucru destul de serios, totuşi, sau tocmai de aceea, are tactul de a accentua gluma):* Tinere, ce fel de purtări sunt astea?

ŞTEFAN *(care preferă şi el un moment de destindere):* Domnule căpitan, te rog să crezi că nu am nicio vină.

BOGOIU: Las', că ştim noi. Nicio vină. N-o să-mi spui mie că duduia s-a legat de dumneata.

ŞTEFAN: Zău, domnule căpitan.

BOGOIU: Nimic. Te rog să fii la docul dumitale. Să nu mă sileşti să chem echipajul. *(Ducându-l puţin de spate:)* Hai, du-te-n cabină şi lasă-ne singuri!

ŞTEFAN *(o priveşte pe Corina lung):* Ce copilă eşti, Corina!

CORINA *(surâs afectuos, trist, uşor cochet, cerând parcă iertare. Ştefan iese din scenă).*

SCENA III

CORINA, BOGOIU

BOGOIU *(rămâne încurcat. Aşteaptă explicaţii. Dar Corina tace, iar el, prea timid ca să întrebe, încearcă să schimbe vorba)*: E cam rece azi. Toamnă timpurie. Ce i-o fi venit şi maiorului să plece tocmai azi pe munte?... Auzi dumneatale, în excursie, şi *madame* Vintilă după el. Te pomeneşti că-i apucă şi ploaia... Eu le-am tot spus: staţi, mă oameni buni, că om merge altă dată... că...

CORINA *(fără bruscheţe, continuând parcă un gând):* Domnule Bogoiu, s-a întâmplat pe vaporul dumitale un lucru...

BOGOIU: Trist?

CORINA: Nu! Trist nu. Dar serios. Mai serios decât credeam la început.

BOGOIU: Pe vaporul meu, domnişoară Corina, se întâmplă numai lucruri serioase.

CORINA: Crede-mă, când am venit aici eram foarte departe de tot ce avea să se întâmple. Lăsasem acasă o iubire... un fel de iubire.

BOGOIU *(mai mult şoptind):* Civita Vecchia…

CORINA: Daa… Civita Vecchia… O! nu mare lucru… Câteva obişnuinţe, câteva amintiri… Venisem aici bucuroasă că sunt singură şi că le pot uita… Totul era aşa de simplu: dumneata, maiorul, Jeff… Până când a venit el… Ţii minte seara în care au fost pasagerii clandestini?… În seara aceea…

BOGOIU: Ştiu.

CORINA *(ridica surprinsă capul, întrebând din ochi).*

BOGOIU: Da, ştiu. Eu ştiu tot ce se petrece pe vaporul meu. Iartă-mă. Nu sunt indiscret, dar e datoria mea. Am ştiut din prima zi. Cred că am ştiut înaintea dumitale şi înaintea lui.

CORINA: Vezi, la început încă nu era prea grav. O întâmplare de vacanţă. O mică întâmplare de vacanţă. Dar pe urmă… Nu întreba cum… n-aş şti să-ţi răspund. Aşa cum se face toamna. Aşa cum descreşte ziua. Fără să prinzi de veste, fără să ştii când. L-am iubit. Credeam că e un joc uşor de vară. Bag de seamă că e mai mult, că ameninţă să fie mai mult decât un joc. Dumneata, domnule Bogoiu, care eşti un bătrân căpitan de vapor…

BOGOIU: Ei, nu chiar aşa de bătrân.

CORINA: …ai cunoscut poate multe întâmplări de felul asta… Nimeni nu le ştie, decât poate căpitanul vasului, care zâmbeşte şi uită.

BOGOIU: Trebuie neapărat să uite?

CORINA: De ce?

BOGOIU: Cunosc eu un căpitan care n-ar voi…

CORINA: Şi eu cunosc o fată, care nici ea n-ar voi… Adineauri, când ai intrat aici, era să fac o prostie. O mare prostie. Era să-i spun tânărului domn întâlnit într-o dimineaţă de august, pe puntea vaporului dumitale, era să-i spun că, deşi ne apropiem de port, eu la debarcader nu mă voi despărţi. Era să-i spun că iubirea mea nu este un joc şi că nu vrea să fie de pe acum o

amintire. Era să-i spun... *(Tăcere, apoi o schimbare de glas:)* Domnule Bogoiu, eu plec.

BOGOIU: Cum pleci? Unde pleci?

CORINA: Plec, la Bucureşti. Acasă.

BOGOIU: Când?

CORINA: Astăzi. Acum.

BOGOIU: Nu se poate.

CORINA: Ba da. E mai bine aşa. E simplu.

BOGOIU: Domnişoară Corina, nu te las.

CORINA: Domnule Bogoiu, te rog, înţelege. Înţelege şi nu-mi cere explicaţii. O să-mi ceară el destule.

BOGOIU: Dar e o prostie ce vrei să faci.

CORINA: Nu. E un lucru cuminte. E poate primul lucru cuminte pe care-l fac de când mă ştiu. Nu mai pot rămâne. Nu mai trebuie să rămân. Haide, domnule Bogoiu, dă-mi o mână de ajutor, dă-mi puţin curaj. Am nevoie. Azi e duminică. Zi de târg la Sîn Dominic. Mai târziu trebuie să treacă, pe la prânz, camioneta O.N.E.F.-ului, de la Borsec. O să-i facem semn. O să mă ia şi pe mine... *(Cu bruscă deschidere de expresie:)* Ţii minte duminica trecută, la Sîn Dominic... Era o nebunie: în costume de baie pe străzi; era o nebunie. Cum se uitau unguroaicele tinere la noi, speriate... Să nu pierzi pipa pe care ţi-am cumpărat-o de-acolo. *(Bogoiu scoate din buzunar o pipă, arătând-o demonstrativ.)* E proastă, săraca. E urâtă, săraca. Dar e de la Sîn Dominic...

BOGOIU *(rugător, încet):* Domnişoară Corina, rămâi.

CORINA *(face semn din cap că nu. Gest blând, dar decis)*: Mă duc sus, să-mi strâng lucrurile. Dumneata rămâi aici. Ai să-l vezi pe Jeff... Şi pe Ştefan... Spune-le că plec. *(Corina se depărtează de el, îndepărtându-se spre scena din fund.)*

BOGOIU: Domnişoară Corina!

CORINA *(se opreşte din mers, îl priveşte aşteptând.)*

BOGOIU *(cu elan):* Plec şi eu cu dumneata.

CORINA: Nu. Un căpitan, domnule Bogoiu, nu-şi părăseşte niciodată vaporul. *(Se urcă pe scară.)*

SCENA IV

Aceiaşi, JEFF

JEFF *(a apărut la capătul de sus al scării, tocmai în momentul în care Corina se pregătea să urce. Are o carte în mână):* Bună dimineaţa, domnişoară Corina.

CORINA *(a rămas locului. Răspunde încet, fără să-l privească bine în ochi, ca şi cum s-ar eschiva):* Bună dimineaţa, Jeff.

JEFF *(urcă treptele spre ea. Se opreşte în faţa ei. Vorbeşte cu animaţie):* Azi e duminică. Am venit să dau raportul săptămânii.

CORINA: Da, Jeff. *(Îi pune uşor o mână pe umăr.)*

JEFF *(deschide cartea):* La geometria descriptivă, de luni până azi, patruzeci şi două de pagini. Să ştii că am trecut de cea mai grea...

CORINA *(fără prea multă convingere):* Dar le ştii?

JEFF: Ca pe apă. La algebră, douăsprezece pagini: ecuaţiile de gradul al doilea. *(Se opreşte, se uită drept în ochii ei, aşteptând un cuvânt de aprobare.)* N-am lucrat bine?

CORINA: Ba da. Ai fost harnic.

JEFF: Ştiţi, am făcut mai mult decât mi-aţi însemnat dumneavoastră. Vedeţi *(îi arată pe carte:)* era însemnat numai până aici... Eu am făcut şi... *(Pentru că ea tace, el are impresia că se îndoieşte de spusele lui. Îi întinde cu un gest brusc cartea deschisă.)* Dacă nu credeţi, puteţi să mă ascultaţi.

CORINA: Te cred, Jeff.

JEFF: Atunci, după masă la patru...

CORINA *(Cu un gest vag):* După masă...

JEFF: Domnişoară Corina, mi-aţi promis. Eram înţeleşi. Dacă termin într-o săptămână până unde aţi făcut semn, atunci duminică după masă, la patru veniţi cu mine pe lac, numai cu mine, numai noi doi, şi vâslesc eu. Mi-aţi promis...

CORINA: După masă nu se poate. Nu se mai poate.

JEFF *(violent):* Nu vă lasă el!

CORINA: Jeff, te-am rugat de atâtea ori să nu mai spui aşa: „el". *(Pauză. Pe urmă cu o voce care încearcă să fie fără emoţie:)* După masă... nu mai sunt aici.

JEFF *(o priveşte pe ea. Pe urmă, scurt, pe Bogoiu, întrebător).*

BOGOIU: Pleacă.

JEFF: Când? De ce?

CORÂNA: Plec chiar acum. Înainte de prânz. De ce? *(Ridicare din umeri.)* Am primit o veste de la Bucureşti.

JEFF: Ce veste? Când? Poşta n-a trecut. Telefonul n-a sunat. De ce glumiţi cu mine? V-am rugat de atâtea ori să nu glumiţi cu mine.

CORINA *(îl priveşte drept în ochi):* Jeff, de-atâtea ori am glumit cu tine. Acuma nu glumesc.

JEFF *(nu înţelege, nu acceptă, o priveşte plin de întrebări, deşi simte că ceea ce spune ea este foarte serios.)*

CORINA *(se desprinde de lângă el şi urcă scara încet, urmărită de privirea lui, până ce iese din scenă. Bogoiu a asistat la întreaga scenă, fără să spună nici un cuvânt, încurcat de privirea disperat întrebătoare a lui Jeff, de gesturile evazive ale Corinei.)*

SCENA V

BOGOIU, JEFF, mai târziu ŞTEFAN

JEFF *(după ce a rămas un moment aţintit spre uşa de sus, pe unde, a ieşit Corina, îşi îndreaptă privirea spre*

Bogoiu): Domnule Bogoiu...

BOGOIU: Pe mine, băiete, să nu mă întrebi nimic. Nu ştiu nimic. Nu pricep nimic. *(În momentul acesta intră Ştefan. Jeff îl zăreşte, îl fixează intens şi pe urmă izbucneşte.)*

JEFF: Din cauza ta... *(Iese alergând şi trântind cu violenţă uşa.)*

SCENA VI

BOGOIU, ŞTEFAN

ŞTEFAN *(nu înţelege strigătul lui Jeff. E mai mult decât supărat):* Ce e cu el? Ce are?

BOGOIU *(evaziv):* Domnişoara Corina...

ŞTEFAN: Ei?

BOGOIU: Trebuia să meargă după masă cu el pe lac, şi acuma... şi acuma, cică nu mai merge.

ŞTEFAN: Foarte rău. De ce nu merge?

BOGOIU *(încurcat):* Fiindcă... *(Apoi energic, ca şi cum s-ar decide să spună tot:)* Fiindcă... *(Totuşi nu îndrăzneşte.)* Ei, da' ştiu eu de ce nu mai merge?...

ŞTEFAN: Capricii. Capricii cu Jeff! I-am spus că nu se cochetează cu un copil ca el. Bietul băiat! *(Pauză.)* Nu ştiu ce e cu Corina. Nu înţeleg ce are. Ai văzut adineauri... Vorbeam foarte calm amândoi. Deodată, din senin lacrimi în ochi, palidă, gata să plângă... Nu o recunosc. Ea, care de obicei este aşa de simplă, aşa de deschisă... Dacă n-ai fi intrat dumneata nu ştiu ce ar fi făcut. Era într-un hal de nervi... Într-adins v-am lăsat împreună. I-ai vorbit?

BOGOIU *(evaziv):* Daa...

ŞTEFAN: Şi?

BOGOIU *(acelaşi joc):* Dee...

ŞTEFAN: Cam puţin. Daa... Dee... Ce spune?

BOGOIU *(ridică din umeri):* Hm!
ŞTEFAN: Şi altceva?
BOGOIU *(deodată devenit solemn):* Dragul meu... Vezi... Viaţa... Înţelegi...
ŞTEFAN *(îl priveşte atent căutând să descifreze încurcătura lui):* Nu înţeleg.
BOGOIU: Nici eu.
ŞTEFAN: Domnule Bogoiu... Explică-mi.
BOGOIU: Da' mai lăsaţi-mă, pentru Dumnezeu, mai lăsaţi-mă. Da' ce vină am eu? Da' cine sunt eu? Pe toate să le explic. Pe toţi să-i consolez. Da' mie cine-mi explică? Şi pe mine cine mă consolează?
ŞTEFAN *(se duce hotărât spre el şi-l întreabă aproape răstit):* S-a întâmplat ceva?
BOGQIU: Da. S-a întâmplat.
ŞTEFAN: Ce?
BOGOIU *(pornit să descopere tot):* S-a întâmplat... S-a întâmplat că... *(Se întrerupe iar. Hotărât, nu are destul curaj. Tace o clipă; pe urmă, coborând glasul:)* Nu s-a întâmplat nimic.
ŞTEFAN *(renunţă „să mai ancheteze". E enervat, face câţiva paşi prin hol):* Bună zi, n-am ce spune. Aţi visat rău. Corina, Jeff, dumneata... V-aţi molipsit unul de la altul... Pensiunea Weber mi se pare că se duce. Vaporul dumitale se scufundă...
BOGOIU *(descurajat):* Crezi că eu vreau?
ŞTEFAN: Nu ştiu ce vrei şi nici nu mă interesează. Văd ce vorbeşti şi mi-e de-ajuns. *(E lângă şezlongul lui. Bate cu degetul în speteaza lui de lemn, cum ar bate pe un om pe umăr.)* Mi se pare că o să mă întorc la ăsta. E mai sigur... şi n-are mistere... şi nu se enervează.

SCENA VII

Aceiaşi, CORINA

CORINA *(coboară scara din fund. Are într-o mână câteva cravate. Bogoiu şi Ştefan o privesc, fără să-i vorbească. Ea vine spre Bogoiu şi-i întinde cravatele):* Cravatele, domnule Bogoiu.
BOGOIU *(uluit):* Dumneata le aveai?!
CORINA: Eu.
BOGOIU *(arătându-l pe Ştefan):* Şi eu îl bănuiam pe el.
CORINA: Mă ierţi?
BOGOIU: Acum...
CORINA: Erau în odaia mea. Le şi uitasem. Am dat de ele adineauri făcându-mi valiza.
ŞTEFAN *(întreabă aproape cu indiferenţă, căci nu ştie ce se întâmplă):* Ce valiză?
CORINA *(către Bogoiu):* Nu i-ai spus?
BOGOIU *(teribil încurcat):* Eu...
ŞTEFAN: Ce valiză, Corina? *(O priveşte întrebător, ea îşi îndreaptă de asemenea ochii asupra lui, dar nu-i suportă privirea şi înclină uşor capul, eschivându-se.)*
BOGOIU *(care se simte de prisos, se îndreaptă spre uşa din fund, cu cravatele în mână, mergând de-a-ndărătelea, neştiind cum să dispară mai neobservat):* Eu... înţelegi... vezi... *(Iese din scenă.)*

SCENA VIII

CORINA, ŞTEFAN

Rămaşi singuri, se privesc îndelung unul pe celălalt. Într-un sfârşit, Corina se apropie de el. Îi vorbeşte foarte simplu, s-ar spune fără emoţie.

CORINA: Ştefan... eu plec.
ŞTEFAN: Sigur că pleci. Plecăm cu toţii. Azi e duminică, joi e întâi, miercuri seara plecăm.

CORINA: Nu miercuri. Astăzi.

ŞTEFAN *(îngrijorat):* S-a întâmplat ceva?

CORINA: Nu. Nimic. Plec.

ŞTEFAN *(o priveşte un moment tăcând. Pe urmă surâde şi-i dă o uşoară palmă peste obraz, ca unui copil):* Dragă Corina, ai nimerit-o rău. Sunt într-o zi în care nu am nici un chef de glumă. *(Se depărtează de ea, merge spre măsuţa de nuiele, pe care sunt ţigări şi chibrituri.)* Vrei o ţigară?

CORINA *(ia cutia de ţigări, cu un gest liniştit, şi o pune la loc pe masă):* Ascultă, Ştefan. Tu înţelegi foarte bine, când vrei. *(Vorbeşte rar:)* Eu trebuie să plec. Astăzi. Acum. *(Scurt, întorcându-şi capul:)* Nu mai pot rămâne.

ŞTEFAN: Corina!... *(O apucă de mâini.)* Uită-te la mine. Ce palidă eşti azi! Ce obosită pari! Iartă-mă. Sunt un monstru. Un monstru de indiferenţă. Ar fi trebuit să văd singur. Înaintea ta. Sigur, ai dreptate. Nu mai poţi rămâne aici. Dar înţeleg... E prea pustiu, prea multă tăcere, prea multă singurătate. Eu rabd foarte bine. Sunt obişnuit. Sunt antrenat. Dar tu...

CORINA: Dar nu e asta...

ŞTEFAN: Ba da, ba da. Văd foarte bine. Ţi-am spus-o şi azi-dimineaţă. Te plictiseşti. Lasă, nu protesta. Nu e o ruşine. Ai nevoie să umbli pe o stradă, să vezi lume, să auzi un clopot de tramvai, să te opreşti la o vitrină. Cu ce entuziasm te uitai săptămâna trecută la bietele vitrine de la Sîn Dominic! Parcă erai un copil într-o prăvălie de jucării. Ar fi trebuit să înţeleg de-atunci.

CORINA: Dar te înşeli...

ŞTEFAN: Nu mă înşel deloc şi te asigur, n-ai niciun motiv să te ascunzi. Ai dreptate, e şi asta o bucurie, să umbli pe o stradă cu lume multă, să vezi lumini de oraş, să auzi zgomote de oraş, după ce patru săptămâni n-ai auzit decât greierii ţârâind şi n-ai văzut decât norii trecând. Uite, şi eu sunt fericit — m-auzi? — fericit că mă întorc. E adevărat, mi se părea că încă două-trei

zile am mai putea aştepta. Dar nu. Îmi dau seama că e prea mult. Plecăm. Plecăm imediat.

CORINA: Nu „plecăm”. Plec. Singură.

ŞTEFAN: Singură? Cum singură? De ce singură?

CORINA *(se află acum lângă măsuţa telefonului, de care se reazemă cu un gest întâmplător.)*

ŞTEFAN: Înţeleg. Telefonul!

CORINA *(cap surprins, nedumerit).*

ŞTEFAN *(aspru):* Domnul de la Civita Vecchia? Te cheamă! I s-a urât singur. Spune! I s-a urât — nu? — şi te cheamă.

CORINA: Dar nu... Nu e nici un domn... Şi puţin îmi pasă de el...

ŞTEFAN: Îţi pasă aşa de puţin, că la primul lui semn alergi. Domnul a terminat cu Mediterana. E azi la Pireu, mâine la Constanţa, marţi la Bucureşti. Trebuie să fii în gară, pe peron, să-l aştepţi, să-l primeşti, să-l săruţi — sărutul de întoarcere.

CORINA: Ştefan, eşti stupid.

ŞTEFAN: Sunt stupid pentru că înţeleg.

CORINA: Eşti stupid pentru că vrei să înţelegi. Nu e nimic de înţeles. Nu e nimic de întrebat.

ŞTEFAN: Aşa credeam şi eu: că nu-i nimic de întrebat. Telefonul acela care venea, nici astăzi nu ştiu de la cine... nici astăzi nu ştiu de unde... Dintr-o lume care aveam impresia că nu există.

CORINA *(încet):* Şi nici nu există...

ŞTEFAN: Eram convins că ceea ce se întâmplă aici, între noi doi, este mai adânc şi mai grav decât tot ce lăsaseşi în urmă. Şi de aceea nici nu mă interesa, şi de aceea nu întrebam. Dar m-am înşelat. Cumplit: ca un imbecil, ca un licean, ca un începător. E de ajuns să te cheme, pentru ca să fugi şi să laşi totul aici, ca şi cum n-ar fi fost decât o glumă, ca şi cum n-ar fi fost decât un joc.

CORINA: Dar un joc a fost, Ştefan... Jocul de-a vacanţa. L-

ai uitat aşa de repede? Tu m-ai învăţat să-l joc şi tocmai tu îl strici! Ce artă ai tu să înveţi pe alţii jocuri, pe care pe urmă le pierzi! *(Încercând să surâdă:)* Aşa a fost şi cu ping-pongul. Ţii minte? Tu mi-ai pus racheta în mână şi după trei zile ai pierdut. Eşti un profesor prost sau poate că sunt eu o elevă prea bună...

ŞTEFAN: Totuşi, nu poţi pleca aşa, Corina. Ce ştiu eu despre tine?

CORINA: Ce-ai zis? Ce ştii tu despre mine? *(Îl sărută.)* Ştii asta. *(Îl sărută iar.)* Şi asta. Şi multe altele. Ştii totul.

ŞTEFAN: Şi nu ştiu nimic.

CORINA: Întocmai. Ştii totul şi nu ştii nimic. Mai mult decât totul şi mai puţin decât nimic nu se poate. Ce mai vrei?

ŞTEFAN *(răspicat):* Vreau să ştiu de ce pleci.

CORINA: Pentru că trebuie. Pentru că se sfârşeşte. Pentru că mă întorc.

ŞTEFAN: Unde? Lângă cine?

CORINA *(un moment de tăcere. Pe urmă, cu o schimbare de voce, cu o nuanţă de oboseală şi de rezistenţă care cedează):* Ascultă, Ştefan. Nu mai întreba. Simt că dacă mai întrebi, am să răspund. S-ar putea să-ţi pară rău... Şi eu ştiu să întreb. Dar nu vreau. Cine eşti tu? Cine sunt eu? Nu ştiu. Poate că eşti prinţul de Galles. Poate sunt o mare dansatoare. Pe vapor niciodată nu ştii bine cine au fost tovarăşii tăi de călătorie. Ştefan... poate că într-adevăr eşti prinţul de Galles. Rămâi aşa. Ce vrei să aflu de la tine? Că eşti un mic inginer, sau un mic avocat, sau un mic arhitect... Că te vei duce de aici la fabrică, sau pe şantier, sau la tribunal, unde munceşti de dimineaţă până seara şi câştigi cinci mii sau opt mii, sau zece mii de lei pe lună. Că tot anul ai făcut economii naive, de care te jenezi, pentru ca să cucereşti o lună de vacantă, în care ţi-ai putut da impresia că trăieşti o viaţă somptuoasă... *(coborând glasul)* cu o sută optzeci de lei pe zi... Că pantalonii tăi

albi — frumoşii tăi pantaloni albi — costă trei sute de lei şi sunt cumpăraţi de gata. Că puloverul tău albastru ţi l-a croşetat mama sau o soră... Că eleganţa ta — înduioşătoarea ta eleganţă, Ştefan — este câştigată cu socoteli mici, eroice, pe care n-o să le mărturiseşti niciodată... Şi eu, ce vrei să-ţi spun eu? Că mă întorc într-o casă modestă, oarecare. Că rochiile mi le cos singură, după ce am visat ceasuri întregi la vitrina unui mare magazin... Că pălăria mea nouă este pălăria mea veche, şifonată puţin, ca să semene cu un model văzut la cinematograf... Că fiecare bucurie a mea se plăteşte cu trei renunţări... Că o floare mai scumpă — uite, o creangă de liliac în februarie... — este o mare sărbătoare, când se întâmplă s-o primesc, sau când fac nebunia să o cumpăr. Că „domnul de la Civita Vecchia" este şi el un biet om fără mister. Toate sunt altfel aici, dragul meu. Până şi el!... Ce nume de legendă i-ai dat: „domnul de la Civita Vecchia"! Ştefan!... Lasă-mă să fiu necunoscuta care se rupe de lângă tine, pentru a se întoarce într-o viaţă de mister. Lasă-mă să fiu marea dansatoare, care douăzeci de zile, pe coverta unui vapor, s-a amuzat să treacă drept o mică fată sentimentală. Şi tu... rămâi prinţul meu de Galles.

(Tăcere. Se privesc lung. Ştefan schiţează un gest de obiecţie, ar vrea să răspundă, să reziste. Corina îl opreşte cu o ridicare de mână, ca şi cum i-ar zice: „nu, lasă, vezi bine că am dreptate, vezi bine că nu mai e nimic de spus". Pe urmă se depărtează, urcă scările, iese din scenă, urmărită de privirea lui.)

SCENA IX

ŞTEFAN, JEFF

Câteva clipe, Ştefan rămâne singur în scenă. Pe urmă,

prin fund, stânga, intră Jeff, care îl priveşte intimidat, apoi se apropie de el.

JEFF: O laşi să plece? N-o lăsa. Numai dumneata poţi s-o opreşti, dacă vrei.

ŞTEFAN: Cred că nimeni nu poate s-o oprească. Şi mi se pare că nici nu trebuie.

JEFF: Pentru că n-o iubeşti.

ŞTEFAN: Ca tine, Jeff, nu. Nimeni nu iubeşte ca tine.

JEFF: N-o lăsa să plece. Uite... poate te supără că trebuie să meargă cu mine singură pe lac. Renunţ. Dar n-o lăsa să plece. Ştiu, m-am purtat rău cu dumneata. Nu-mi pare rău şi nu-ţi cer scuze. Dar dacă te răzbuni, răzbună-te altfel.

ŞTEFAN: Nu te-ai purtat rău cu mine. Te-ai purtat dârz. Ca un camarad. Suntem doi camarazi, Jeff. Noi, când vorbim, ne privim în faţă. *(Jeff, care până acum avea ochii în pământ, îi ridică asupra lui Ştefan.)* Dacă n-ai fi aşa de tânăr, aş spune „doi bătrâni camarazi". Fiindcă într-adevăr te cunosc foarte de mult.

JEFF: Eu pe dumneata, nu.

ŞTEFAN: Şi răspunsul ăsta îl cunosc. *(Face un pas spre el. Jeff tace cu încăpăţânare.)* Jeff, mă tem că nu mai e nimic de făcut. Ne părăseşte... Acum, că rămânem singuri, e timpul să facem pace.

JEFF: Niciodată.

ŞTEFAN: Nu spune vorbe mari. Gândeşte-te că vine seara. Că ea n-o să mai fie aici. Şi că amândoi — şi tu, şi eu — o să avem nevoie să stăm de vorbă despre ea. O să mă găseşti colo la masă, lângă lampă, citind... Încercând să citesc... Serile sunt lungi, băiatule, şi seara asta va fi foarte lungă... O să-ţi dau o pipă şi o să fumăm împreună. Tutunul e cam tare pentru tine, dar nimic nu e mai bun decât o pipă tare, într-o seară ca asta. Şi ca să ne treacă de urât, o să rezolvăm ecuaţii de gradul al treilea, în amintirea ei.

JEFF: În amintirea ei... Cel puţin pe dumneata te-a iubit.

ŞTEFAN: Nu ştiu. Cred că şi în mine ea descoperise un Jeff din trecut. Un Jeff pe care-l pierduse... şi pe care i-am ajutat să-l regăsească... *(Tăcere.)* Mă pricepeam destul de bine pe vremuri la ecuaţiile de gradul al treilea. Cu puţin exerciţiu, cred că o să-mi reamintesc. Tot ecuaţiile le faceţi într-a şasea?

JEFF: Nu. Le-am făcut într-a cincea. Acuma facem trigonometrie şi geometrie în spaţiu.

ŞTEFAN: Stai! Poate mi-amintesc. Cos pătrat de x...

JEFF *(completând formula):* ...plus sin pătrat de x, egal cu unu.

ŞTEFAN: E minunat, Jeff. Au trecut douăzeci de ani şi cos pătrat de x plus sin pătrat de x este tot egal cu unu. Nimic nu s-a schimbat... Parcă văd tabla mea de logaritmi. Era în franţuzeşte, de la Hachette, de unul Dupuis.

JEFF: A mea tot de Dupuis este.

ŞTEFAN: Nu se poate.

JEFF: Ba da. Uite-o. *(Ridică de jos, de lângă scară, cărţile pe care le lăsase să cadă la prima ieşire din scenă a Corinei.)*

ŞTEFAN *(ia cartea în mână şi o răsfoieşte cu aviditate):* Dar e tabla mea de logaritmi, Jeff. Pe asta am învăţat eu. Pe una ca asta. Şi tot pe una ca asta am rămas corigent, în clasa şasea.

JEFF: Ai fost corigent?

ŞTEFAN: Da.

JEFF: În clasa şasea?

ŞTEFAN: Da.

JEFF: De ce nu mi-ai spus? Totdeauna am crezut că râzi de mine.

ŞTEFAN: Niciodată n-am râs de tine. Tu nu vezi câte lucruri ne leagă? Corina, trigonometria, logaritmul lui Dupuis, corigenţa... Toate sunt astăzi neschimbate, cum au fost acum douăzeci de ani. Toate sunt la fel.

Parcă am fi doi colegi de bancă.
JEFF *(gânditor)*. Dumneata…
ŞTEFAN: Nu „dumneata”. Tu.
JEFF: Tu?
ŞTEFAN: Da. Tu. E mai simplu. Încearcă.
JEFF: Tu.
ŞTEFAN: Vezi?

SCENA X

Aceiaşi, BOGOIU

BOGOIU *(intră prin stânga, uşa din fund. Se uită când la unul, când la altul, ca şi cum ar vrea să le citească în ochi ce s-a mai întâmplat):* Care va să zică, tot pleacă… *(Către Ştefan:)* O laşi? *(Către amândoi:)* O lăsaţi… Vouă, la urma urmelor, ce vă pasă? O să găsiţi alta. Sunteţi tineri. Dar eu? La mine nu v-aţi gândit?
JEFF *(încet, către Bogoiu, care se află acum între el şi Ştefan):* Cum? Şi dumneata?
ŞTEFAN: Şi dumneata… o iubeşti?
BOGOIU: Ba nu. Numai voi. Că eu… inimă… n-am. *(Se aşază pe unul din scaunele de nuia albă. În timp ce vorbeşte, Jeff şi Ştefan se vor aşeza şi ei pe câte un scaun, la dreapta şi la stânga lui, ascultându-l.)* Nu credeam să mi se întâmple una ca asta tocmai acum, la bătrâneţe… Seamănă… seamănă grozav cu o fată pe care am văzut-o eu odată, mai demult… Tot blondă… Mă-namorasem de ea, dar nu i-am spus nici un cuvânt. Nici nu puteam, că tocmai eram în călătorie. Făceam primul meu drum la Madagascar. Drum lung. Da’, ziceam, lasă, că mă-ntorc eu, şi-i vorbesc, dar n-am mai găsit-o: se măritase. De-atunci n-am mai iubit pe nimeni. Era şi greu. Nu prea aveam timp. Ştii, mereu pe drumuri, mereu pe apă… câte fete nu mi-au zâmbit mie

prin porturi... În fiecare port câte una. Uneori, eram obosit de călătorie şi aş fi vrut să rămân... Da' nu mă răbda inima: a doua zi ridicam ancora şi mă duceam mai departe, singur, că, se vede, aşa mi-a fost scris. Când am venit aici şi am văzut-o, am tresărit. Parcă era fata mea de pe vremuri. Aş fi vrut să-i spun: uite, m-am întors şi te iubesc. Nu i-am spus nimic, se înţelege, că doar văd eu bine, mi-a trecut vremea. Da' eram fericit că o ştiu pe aici, pe aproape, că pot s-o privesc şi că mă ascultă când am chef de vorbă... Pe mine nu m-a ascultat nimeni niciodată ce ziceam şi ce nu ziceam. Nici acasă, nici la minister. Numai ea mă ascultă...

ŞTEFAN: Şi noi...

BOGOIU: Voi... Dumneata, barem, când te-am văzut venind prima oară, parcă mi-a dat cu un cuţit în inimă. Sigur eram că ne-o furi. Şi... ne-ai furat-o.

ŞTEFAN *(gest jenat, de protest).*

BOGOIU: Lasă, lasă, că acuma totuna e. M-am obişnuit şi cu asta. Ba, dacă vrei să mă crezi, într-un fel eram bucuros. Mă uitam la dumneata şi-mi ziceam, că sunt eu, cu douăzeci de ani în urmă. Şi dacă te săruta, ziceam că mă sărută pe mine... în trecut... Acuma... se duce. Ne lasă. Ce-o să ne facem fără ea?...

(Toţi trei rămân gânditori, tăcuţi, cu privirea pierdută înainte, dincolo de rampă.)

SCENA XI

Aceiaşi, CORINA

Corina apare sus pe scara. E îmbrăcată într-un taior gri sau într-o rochie gri de voiaj. Tăietură foarte simplă. În mână are o mică valiză. Ultimele cuvinte ale lui Bogoiu le-a auzit. Rămâne un moment locului, privindu-i de sus pe cei trei bărbaţi, care — cu faţa spre rampă — nu o pot

vedea şi nici nu-şi dau seama de intrarea ei. În cursul replicilor următoare, ea va coborî scara, treaptă cu treapta, până jos, foarte uşor, aşa încât pe de-o parte să nu atragă atenţia celor trei, dar pe de altă parte să nu distragă atenţia spectatorilor de la ceea ce se întâmplă şi se vorbeşte în primul plan..

BOGOIU: Nimeni n-o să-mi mai spună: „Bună dimineaţa, căpitane! Ce viteză avem?”

JEFF: Nimeni n-o să-mi facă semne pe cartea de trigonometrie: „Uite, până aici să înveţi”.

BOGOIU *(tainic)*: Dac-am închide-o...

ŞTEFAN: ... ca pe *Fräulein* Weber...

JEFF: ...în ziua când au venit clandestinii...

BOGOIU: Da. Ca pe *Fräulein* Weber. Cu cheia... De multe ori m-am gândit la asta. S-o facem prizoniera noastră. Am eu pământ în Argeş. Îl vând, şi cu banii ăia trăim toţi patru aici. Nimeni să nu ne ştie...

ŞTEFAN şi JEFF: Nimeni!

(Tăcere. Gândul li se pare poate şi lor absurd, dar consolator. Corina ascultă cu gravitate, fără gesturi.)

BOGOIU: Facem o fermă. Câteva vaci, găini...

JEFF: Vacile le duc eu să pască...

BOGOIU: ...Şi seara le mulg eu, în hârdaie mari.

JEFF: Duminică dimineaţa mergem la Sîn Dominic, la târg, după cumpărături...

BOGOIU: Ne luăm o căruţă şi doi cai. Duminica la Sîn Dominic, şi joia la Gheorghieni.

ŞTEFAN: Eu îmi aleg o puşcă bună de vânătoare, şi mă duc la pădure după vânat. Spre Hăşmaş sunt şi mistreţi.

BOGOIU: Un mistreţ ne ajunge pe o lună.

ŞTEFAN: Şi pe urmă împuşcăm altul.

BOGOIU: O fermă, o fermă mică... Noi trei şi ea.

ŞTEFAN: Mai târziu, spre iarnă...

JEFF: ...când o începe să ningă...

BOGOIU: …şi drumurile vor fi înzăpezite…

ŞTEFAN: …seara…

CORINA *(a ajuns între timp jos, s-a apropiat de ei; s-a opri la câţiva paşi în urma lor şi a lăsat jos mica ei valiză, a ascultat tot ce-au vorbit, şi acum intră în vorba lor, fără bruscheţe, ca şi cum glasul ei l-ar continua pe al lor, aşa de firesc, încât niciunul din ei nu e surprins, de parcă ar fi ştiut-o mereu acolo, aproape — şi nici unul nu întoarce capul):* …seara… la ceasurile cinci… eu am să vă aştept aici, cu lampa aprinsă la fereastră, ca s-o vedeţi de departe, prin pădure. În casă e cald, apa de ceai clocoteşte, şi e un miros de pâine prăjită. „Bună seara, căpitane, bună seara, Jeff, bună seara, Ştefan. Scuturaţi-vă bine de zăpadă, să nu-mi stricaţi covoarele, şi închideţi repede uşa, să nu intre frigul. De când v-aştept! Dacă nu mi-a fost urât singură? Nu. M-am gândit la voi. Am stat aici lângă sobă, am lucrat şi m-am gândit la voi. Încearcă mănuşile astea, căpitane, şi vezi dacă-ţi vin bine. Sunt de lână. Le-am lucrat pentru dumneata. Fularul ăsta e pentru tine, Ştefan. Sweaterul ăsta e pentru tine, Jeff…” *(S-a apropiat între timp de masă şi a luat loc între Ştefan şi Bogoiu, toţi patru privind mereu dincolo de rampă, în sus, ca şi cum ar urmări acolo viziunea evocată de vorbele ei.)* Ce aspră a fost ziua, dar ce dulce e seara, acum, că ne-am strâns toţi patru în jurul lămpii. E o lampă de gaz, cu glob alb de faianţă. Dacă asculţi bine de tot, o auzi cum bâzâie cald, surd, a somn. Căpitanul joacă şah cu Jeff. Ştefan citeşte şi eu mă uit la voi, cum tăceţi. Uneori vine de departe un şuierat de tren — de la Gheorghieni să fie? de la Sîn Dominic să fie? — şi ridicăm cu toţii capetele, să ascultăm. Ne privim o clipă unii pe alţii şi ne întrebăm din ochi, fără cuvinte: „Ce s-o mai fi întâmplat prin lume?” Pe urmă ne întoarcem la partida de şah, la cartea începută, la tăcerea noastră veche. Şi anotimpurile trec, şi anii vin, şi noi suntem mereu aici

toţi patru, în mica noastră fermă, ca pe o navă pornită prin lume, fără escală... *(Lung moment de tăcere. Pe urmă Corina, ca şi cum s-ar desprinde dintr-un vis terminat, se ridică uşor, dar cu foarte multă simplicitate. După o secundă, cei trei bărbaţi se ridică şi ei. Corina şi-a luat valiza în mână. Cei trei o privesc cu solemnitate.)* Acuma... mă duc. Dar, vă rog, nu faceţi capetele astea posomorite, solemne. Uite, *Fräulein* Weber a fost mai drăguţă decât voi, adineauri, când m-am dus la ea, să-mi iau rămas bun... Să nu mă obligaţi să plâng. Eu plâng uşor şi mă fac urâtă. Vreţi să mă fac urâtă, acum *(persiflându-se, declamator)*, „în ceasul despărţirii”?

ŞTEFAN: Dă-mi valiza, Corina.

CORINA: Nu. Valiza îi aparţine lui Jeff. El mi-a adus-o până aici în ziua când am sosit, el mi-o duce înapoi. Nu-i aşa, Jeff?

JEFF *(se apropie, ia valiza în mână.)*

CORINA *(îl ia de braţ):* Promite-mi că n-ai să uiţi ecuaţiile de gradul al treilea. Promite-mi c-ai să înveţi. Promite-mi c-ai să treci corigenţa. Jeff, dacă treci examenul, mergem împreună la cinematograf. Numai noi, doi. Singuri. Tu şi cu mine. Şi tu plăteşti biletele! Da?

JEFF: Da!

CORINA *(se apropie de Bogoiu):* Domnule Bogoiu, vreau să-ţi cer un lucru greu, poate imposibil. Ştiu bine că femeile nu se primesc de obicei în echipaj. Totuşi... te rog să mă iei cu dumneata în toate călătoriile. Te voi urma peste tot. Chiar în Oceanul Îngheţat de Nord. Oriunde.

BOGOIU *(tace emoţionat.)*

CORINA *(se îndreaptă spre Ştefan. Pe urmă se uită stingherită spre cei doi)*: Şi acum...

BOGOIU *(a înţeles):* Eu... mă duc înainte... jos, pe şosea.

JEFF *(completându-l):* ...Mergem împreună, că poate trece camioneta... şi e bine s-o oprim din timp... *(ies*

amândoi, stânga, planul I, timizi, încurcaţi.)

SCENA XII

CORINA, ŞTEFAN

CORINA (se apropie de el şi-l sărută): Aşa de rece? Aşa de departe?

ŞTEFAN: Nu te recunosc, Corina. În rochia asta, cu pantofi, cu poşetă, cu pălăria asta, nu te mai recunosc. Parcă eşti o fată întâlnită pe stradă, o fată frumoasă, după care întorci capul...

CORINA: ...şi pe care o uiţi...

ŞTEFAN: ...pentru că a trecut mai departe, pentru că n-a vrut să se oprească.

CORINA: ...i-a fost frică să se oprească.

ŞTEFAN: Corina, te voi căuta...

CORINA: Şi eu te voi căuta, dragul meu... Dar te voi găsi? Niciodată n-am visat un vis de două ori.

ŞTEFAN: Un vis din care fugi de bunăvoie...

CORINA: Pentru ca să nu se sfârşească singur. Voi reveni, Ştefan. Totdeauna. Mereu. Va fi de-ajuns să închid ochii, pentru ca să revin. Şi tu vei fi mereu aici, pe terasă, la locul tău pe şezlong, cu cartea în mână, leneş, visător şi prost-crescut, cum te-am cunoscut în prima zi. În prima zi... Ştefan! Vreau să-ţi fac o ultimă rugăminte. O ultimă copilărie.

ŞTEFAN: Spune.

CORINA: Nu veni cu mine la autobuz. Rămâi aici. Vreau să mă despart de tine aici. Uite-ţi cartea. Uite-ţi ochelarii de soare. *(S-a apropiat de şezlongul lui, îl mângâie ca pe un om, cu gestul obişnuit al lui Ştefan.)* Şezi! Ca atunci. Ca în prima dimineaţă. Şi citeşte. *(Îi deschide cartea, el o priveşte şi întoarce capul după ea.)* Uită-te în carte, nu la mine. Te rog, Ştefan, promite-mi că n-ai

să ridici capul. Rămâi aşa. Poate că nici eu n-am fost altceva decât o fată dintr-o carte, din cartea pe care o citeşti... Poate că, într-adevăr, totul n-a fost decât o părere, o glumă, un joc. *(Se depărtează uşor de el, privindu-l mereu, până ce iese din scenă, în timp ce foarte încet se lasă cortina.)*

CORTINA